

Західне Українське
Євангельсько-Баптистське
об'єднання, США

3 (105) | 2009

ВІСНИК

духовно-просвітницький інформаційний журнал

ПРАВДИ

THE WESTERN UKRAINIAN EVANGELICAL BAPTIST CONVENTION, INC. IN THE USA

читайте в номері:

8	Прагнення кращого
<i>Андрій Борсук</i>
10	Роздуми про скарги
<i>Файна Бородіна</i>
13	Про щастя
13	Небесний дім
14	Найщасливіша людина на світі
<i>Юрій Вавринюк</i>
18	Характер Бога вивчали на "островах"
<i>Юля Марук</i>
20	Життя — нелегка річ
21	Хрещення у Першій українській церкві
м.Федерал Вей
<i>Юля Марук</i>

У чому зміст
нашого життя?

стор. 4

A hobby захоплення
Що це? Гріх, чи ні?

стор. 11

22 Станіслав Грунтковський про благовістя,
статистику та духовну війну
Юля Марук

25 Новини зі світу

27 Літературна сторінка

29 Свято завдовжки з життя

30 Спогади з минулого. Біблія
Лідія Біділя

Західне Українське
Євангельсько-Баптистське
об'єднання, США

ВІСНИК духовно-просвітницький інформаційний журнал ПРАВДИ

The Western Ukrainian Evangelical Baptist Convention, Inc. in the USA

Головний редактор: Ігор ЗАВІРЮХА
Тел.: (253) 347-6600 | igorz7@hotmail.com

Відповідальний редактор:

Петро ЧИКЕРЕНДА
тел. (253) 335-7124,
e-mail: pchikerenda@gmail.com

Літературний редактор:

Наталя КОРНАЗЕВИЧ
тел. (253) 266-8367,
e-mail: natafedak@yahoo.com

Дизайн: Андрій ТРИГУБА

e-mail: atburn@gmail.com

Набір тексту: Ольга ВОЛЧКОВА

e-mail: kovcheg2001@ukr.net

**РОЗПОВСЮДЖЕННЯ В США
та в ЗАХІДНІЙ ЄВРОПІ:**

Василь Куманський: 5540 Date Ave., Sacramento,
CA, 95842, USA | (916) 723-9243
e-mail: vasyel@netzero.net
Жанна Шевчук: тел.: (916) 532-4914

**РОЗПОВСЮДЖЕННЯ В УКРАЇНІ
та країнах СНД:**

Леонід Кришчук, тел. 8 (050) 378-02-33,
e-mail: krishchuk@gmail.com

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ:

Herald of Truth 37603 28th ave. S
Federal Way, WA 98003 USA
fax (253) 939-3015, tel. (253) 835-2182

**Журнал видається на добровільні пожертви
та кошти передплатників.**

річна ціна з пересилкою становить — \$25,
бажаючи підписатися на журнал, надсилайте
свої пожертви на адресу:

Herald of Truth
5540 Date ave. Sacramento, CA 95842 USA.

**ПІДТРИМАЙТЕ ПРАЦЮ ОБ'ЄДНАННЯ
ПОЖЕРТВАМИ:**

The Western Ukrainian Evangelical Baptist
Convention
5540 Date Ave. Sacramento, CA 95842, USA

**При передруку посилання на "Вісник правди"
обов'язкове. Редакція не завжди поділяє думки ав-
торів матеріалів, що друкуються. Надіслані матері-
али не рецензуються і назад не повертаються.**

Підписано до друку з оригінал-макету __. __. 08. Формат
84x106/16. Бумага Finesse. Друк офсетний. Ум. друк. арк. 8.
Обл.-вид. арк. 2,8. Кількість 800 прим.

Віддруковано: Релігійне товариство "Місійна книжкова
фабрика «Християнське життя»" м.Луцьк, Україна,
тел. (+38 0332) 71-08-74

Вітаємо всіх читачів журналу "Вісник правди".

Напевно, кожна людина на землі має для себе щось цінного, що вважає найважливішим, і, відповідно до цього, присвячує своє життя збиранню цих цінностей чи скарбів. Для когось — це досягнення слави, успіху. Тоді людина всі свої зусилля та весь свій час витрачає для того, щоб досягнути наміченої мети. Для інших важливим скарбом є придбання дорогого автомобілю, чи накопичення грошей в банку. А хтось, навпаки, все своє життя присвятив допомозі бідним, нужденним, проявляв любов до ближніх, в останню чергу думаючи про себе.

Читаючи цей номер журналу, ви помітите, що майже через всі його сторінки проходять слова Ісуса, записані в Єв. Луки (12:34) та Єв. Матв. (6:20-21) — "Бо де скарб ваш, там буде й серце ваше". З кожним днем, годиною, хвилиною зближається прихід Христа. І як важливо задуматись над тим, що є скарбом нашого життя. Адже на що ми найбільше покладались в цьому світі, те отримаємо в вічності. Отож, бажаємо всім читачам журналу "Вісник Правди" складати скарби на небі." Бо де скарб ваш, там буде й серце ваше".

З повагою редакція журналу.

У чому зміст нашого життя?

(Ів. 15:1–8, 16)

Вступ

У чому зміст нашого життя? Це питання задають собі не тільки далекі від Бога люди, але й християни. У Євангелії від Івана ми знаходимо чітку відповідь на це питання: *“Отець Мій прославиться в тому, якщо рясно зародите й будете учні Мої.”* (Іван.15:8). Саме про це мова йде в даній книзі, що представляє собою збірник новозавітних проповідей.

У прощальній мові, незадовго до смерті, Ісус давав останні наставлення Своїм учням. Ми завжди прислуховуємося до останніх слів того, хто назавжди залишає нас. Вони мають для нас надзвичайно важливе значення. Те ж саме робили й учні Господа. Покидаючи землю, Він говорив їм про найважливіше: зміст християнського життя. Про це ми читаємо в Іван.15:1–8 *“Я правдива Виноградина, а Отець Мій Виноградар. Усяку галузку в Мене, що плоду не приносить, Він відтинає, але всяку, що плід родить, очищає її, щоб рясніше родила. Через Слово, що Я вам говорив, ви вже чисті. Перебувайте в Мені, а Я в вас! Як та вітка не може вродити плоду сама з себе, коли не позостанеться*

на виноградині, так і ви, як в Мені перебувати не будете. Я — Виноградина, ви — галуззя! Хто в Мені перебуває, а Я в ньому, той рясно зароджує, бо без Мене нічого чинити не можете ви. Коли хто перебувати не буде в Мені, той буде відкинений геть, як галузка, і всохне. І громадять їх, і кладуть на огонь, і згорять. Коли ж у Мені перебувати ви будете, а слова Мої позостануться в вас, то просіть, чого хочете, і станеться вам! Отець Мій прославиться в тому, якщо рясно зародите й будете учні Мої”.

Господь Ісус порівнює Себе із правдивою виноградною Лозою, що дає життя галузкам. Цим Він відокремлює Себе від неправдивої лози, якою був Його Ізраїль. А Я ж посадив був тебе виноградом добірним, увесь він насіння правдиве! І як ти змінилась Мені на виродка винограду чужого? (Єр.2:21). Галузками правдивої Лози — Ісуса Христа, насамперед, є Його перші учні, а потім і ми з вами. Завдяки покаяттю в гріхах і залишенню їх, прийняттю вірою Христа, як нашого Господа й Спасителя, а також народженням згори, ми прищепилися до правдивої Лози, стали її частиною, причасниками божественного єства.

ПРО АВТОРА

Рягузов

Володимир

Семенович —

ректор Московського

Богословського

інституту ЄХБ.

Закінчив Московський

Архітектурний

інститут, аспірантуру,

захистив дисертацію

на здобуття наукового

ступеня кандидата

архітектури. Також

закінчив Гамбурзьку

Богословську семінарію

із кваліфікацією

“доцент Нового Завіту

й систематичного

богослов'я”.

Господь Ісус говорить про Свого Батька — Виноградаря, що чекає плоди від галузок. Отже, зміст християнського життя складається в приношенні плоду. Саме плодів Бог чекає від нас і прославляється, якщо ми приносимо їх багато. Саме для цього обрав нас Господь Ісус Христос: *“Не ви Мене вибрали, але Я вибрав вас, і вас настановив, щоб ішли ви й приносили плід, і щоб плід ваш зостався, щоб дав вам Отець, чого тільки попросите в Імення Моє. (Іван.15:16)”*. Але що таке плід, заради приношення якого ми вибрані й поставлені Ісусом і якого чекає від нас Небесний Отець? Як цей плід виникає? І як відбувається його множення?

I. Що таке плід?

З біологічної точки зору плід — це кількісне множення якогось виду рослини. Наприклад, коли з одного пшеничного зерна виникає колосся з безліччю зерен. В Євангелії від Марка (4:8) у притчі про сіяча ми читаємо про одне з насінь, кинутих на землю сіячем. *“Інше ж упало на добру землю, і дало плід, що посходив і ріс; і видало тридцятьеро, у шістдесят і в сто раз”*. З духовної точки зору плід — це теж множення.

1.1. Плід — це навернені до Господа люди

Плід виникає тоді, коли ми самі наворачтаємося до Господа, а потім і через нас інші люди, щоб у свою чергу приводити інших до Христа. І в першу чергу таким плодом повинні бути наші діти, чоловіки й дружини, наше близьке оточення — Єрусалим, а потім Юдея, Самарія й край землі, тобто далекі. У перших учнів Ісуса Христа цей плід був досить рясний. У день П'ятидесятниці біля трьох тисяч чоловік увірувало в Господа, і приєдналося до Церкви (Дії. 2:41). А через кілька днів увірувало ще біля п'яти тисяч (Дії. 4:4). А потім у містах Самарійських і Антіохії велика кількість людей увірувало в Христа (Дії. 8:5-17; 11:19-21) і, нарешті, виникла християнська церква в Європі (Дії. 16:11-15).

Падаючи в землю, зерно вмирає, щоб принести плід. Про це Господь говорить так: *“Поправді, поправді кажу вам: коли зерно пшеничне, як у землю впаде, не помре, то одне зостається; як умре ж, плід рясний принесе. (Іван.12:24)”*. Тобто духовний плід, якого чекає від нас Господь, виникає тоді, коли ми вмираємо для себе й своїх егоїстичних інтересів. Це відбувається і тоді, коли в буквальному значенні слова віддаємо своє життя за інше, як це зробив наш Спаситель.

Я згадую в зв'язку із цим одну людину, що залишилась живою після перебування в таборі смерті Освенцім. У нього в сім'ї багато дітей, і всі вони служать Богові, завдяки одній людині, що, подібно зерну, упав у землю й помер, щоб був духовний плід. Ця людина — пастор Максиміліан Кольбе. Він теж перебував у концтаборі Освенцім. З барака, у якому він жив, один раз утік в'язень. За це кожний десятий, проживаючий у бараці, повинен був умерти голодною смертю. Комендант табору вистроїв усіх в'язнів у шеренгу, і кожного

десятого з ряду відправляв на смерть у спеціальний карцер. Поруч із Максиміліаном виявився десятим той чоловік. Він голосно плакав, і просив помилювання заради своїх малих дітей. Тоді вперед зробив крок пастор Кольбе й попросив зайняти його місце.

Щоранку, проходячи на роботу, в'язні чули духовні пісні, що доносяться з карцеру, це співали присуджені до голодної смерті люди. Пастор Кольбе вчив їх співати й надихав своєю довірою Богу. Згодом голоси стали звучати слабкіше й незабаром зовсім припинилися. Комендант зайшов усередину й побачив, що всі в'язні мертві, за винятком одного — пастора. І тоді він наказав зробити йому укол з отрутою. Пастор помер. Але це не все. Він помер за ту людину, у якої пізніше всі діти стали служити Господові, тим самим приніс плід, що має вічне значення.

1.2. Плід — це життя із плодами Святого Духа

У духовному смислі плід означає наслідок нашого народження від Бога — плід нового життя, плід Святого Духа. Замість ненависті, зневіри, злості, жорстокості, невір'я, гордості й розгнужданості, які наповнювали нас раніше, тепер у нас є: *“А плід духа: любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра, лагідність, здержливість: Закону нема на таких!” (Гал.5:22, 23)*. Як конкретно виглядає такий плід нового життя, ми бачимо на прикладі Христової учениці Тавіти в 9-му розділі книги Дій Святих Апостолів. Вона не була відомим богословом і не проповідувала на вулицях і площах міста Йопії, у якому жила. Але у своєму, здавалося, зовні нічим не примітному житті постійно приносила плід любові — шила одяг нужденним. І коли вона померла, стало видно, кого втратила церква в Йопії. І, вставши Петро, пішов із ними. А коли він прибув, то ввели його в горницю. І обступили його всі вдовиці, плачучи та показуючи йому сукні й плащі, що їх Сарна робила, як із ними була. (Дії.9:39).

1.3. Плід — це прославляння Бога

Плід, що чекає від нас Небесний Виноградар, це плід наших уст, що прославляють Бога за те, Ким Він є, що робить для нас. Саме для цього створив нас Бог, про що ми читаємо в Ісаї 43:7: *“І кожного, хто тільки зветься Іменням Моїм, і кого Я на славу Свою був створив, кого вформував та кого Я вчинив”*. До цього нас призиває Євр.13:15: *“Отож, завжди приносимо Богові жертву хвали, щобто плід уст, що Ім'я Його славлять”*. На жаль, серед нас ще бувають християни, що впадають у дві крайності: одні з них схожі на поросят, які

бачать перед собою тільки брудну землю, тобто труднощі й проблеми. Інші ж подібні до метеликів, які безтурботно пурхають від квітки до квітки. Вони засвідчують, що в них у житті все прекрасно, але в тиші ллють гіркі сльози. Теперішні ж християни, перебуваючи не тільки на висотах блаженства, але й у долині смертної тіні, не перестають хвалити Бога.

Особливо важливо приносити плід хвали на богослужінні, коли ми збираємося разом. Це не тільки приємно нашому Богові, але й підбадьорює всіх нас. Біблія призиває нас хвалити Бога, це божественна заповідь! Прочитайте, наприклад, перші вірші псалмів 145, 146, 147, 148, 149, 150. Отже, ми усвідомили, що таке плід, А тепер розглянемо наступне питання:

II. Як з'являється плід?

Ісус пояснює його виникнення зв'язком із Самим Собою: *“Перебувайте в Мені, а Я в вас! Як та вітка не може вродити плоду сама з себе, коли не позостанеться на виноградні, так і ви, як в Мені перебувати не будете. Я — Виноградина, ви — галуззя! Хто в Мені перебуває, а Я в ньому, той рясно зароджує, бо без Мене нічого чинити не можете ви. Коли хто перебувати не буде в Мені, той буде відкинений геть, як галуззя, і всохне. І громадять їх, і кладуть на огонь, і згорять.”* (Іван. 15:4–6).

У правдивій виноградній Лозі — Ісусові Христі цілком достатньо для всіх нас плодоносної духовної сили. Але питання в тім, як ця сила надійде до нас, галузок? Звичайну виноградну лозу з галузками з'єднують невидимі оком мікроскопічні канали, по яких надходить від лози живлющий сік, необхідний для плодоношення. У духовному змісті такі сполучні канали повинні бути між Лозою — Ісусом Христом і нами — її галузками.

2.1. Перший сполучний канал — це Слова Христа, Слово Боже

Ісус говорить: *“Коли ж у Мені перебувати ви будете, а слова Мої позостануться в вас, то просіть, чого хочете, і станеться вам!”* (Іван. 15:7). Тобто наявність нашої єдності з Ісусом Христом визначається відношенням до Його слів. Цілком так, як спілкування з людьми зміцнюються, поглиблюються, завдяки розмові з ними, абсолютно так є і в нас, якщо ми зберігаємо у своєму житті слова Ісуса Христа. Чим більше й глибше ми читаємо і вивчаємо Його Слово — Біблію, тим міцніше з'єднуємося з Ним, тим більше плодотворної сили надходить до нас.

Згадаємо зустріч воскреслого Ісуса Христа з еммауськими учнями. Їхній тісний зв'язок з Ісусом виник не тоді, коли вони Його побачили, а коли Він говорив із ними, і вони слухали Його. Про це пізніше вони свідчили: *“І говорили вони один одному: Чи не палало нам серце обом, коли промовляв Він до нас по дорозі, і коли вияснив нам Писання?...”* (Лук. 24:32).

Щоб приносити плід, незважаючи ні на які обставини життя, ми повинні перебувати в Слові Божому. В XX столітті російські християни пережили дуже сильні гоніння. Але, незважаючи на це, вони приносили плід у важких умовах. Через них зверталися до Бога люди, життя яких повністю змінювалася, а Небесний Отець прославлявся й у сталінських таборах і в'язницях. І це відбувалося тому, що в'язні-християни не переривали свого спілкування зі Словом Господнім, хоча самої Біблії в них там не було.

Євангеліст Грачов Ю. С., що провів в ув'язненні майже 20 років, пише про один дивний “євангеліський ліс” у

сибірській в'язниці. Щовечора, після роботи, у невеликому лісі на території в'язниці усамітнювалися християни. Там, під кроною дерев, вони записували по пам'яті тексти Святого Письма. І вже через деякий час в'язні приходили сюди читати Євангеліє та Послання, і через це зміцнювали внутрішній зв'язок з Ісусом Христом. Вони не тільки зростали духовно, але через них наворачталися з покайням до Бога інші люди.

2.2. Другий сполучний канал — це молитва

У Єв. Івана у 14-му розділі, 13-му й 14-му віршах Ісус обіцяє Своїм учням: *“І коли що просити ви будете в Ім'я Моє, те вчиню, щоб у Сині прославився Отець. Коли будете в Мене просити чого в Моє Ім'я, то вчиню”*. І у наступному розділі Він призиває учнів: *“Коли ж у Мені перебувати ви будете, а слова Мої позостануться в вас, то просіть, чого хочете, і станеться вам!”* (Іван. 15:7).

Відділена від лози галуззя позбавлена життя, тому що не одержує від неї живлющий сік. Ісус підкреслює: *“Без Мене не можете робити нічого”*. Тому ми повинні завжди усвідомлювати свій нестаток і повну залежність від Нього. І молитва є вираженням цієї залежності. Усе, щоб ми не робили, нам потрібно бути постійно залежними від Господа. Будемо пам'ятати про те, що “мало молитви — мало сили, і навпаки”. Це дуже добре знали і усвідомлювали великі мужі віри — Апостол Павло, Августин, Лютер, що проводили в безперестанній молитві кілька годин на день.

2.3. Третій сполучний канал — це галузки

Лоза зі своїми галузками становить єдиний, живий організм. Її галузки з'єднані не тільки з лозою, але й одна з одною. І живлющий сік від лози надходить від однієї галузки до іншої. Цю істину не раз підкреслює Апостол Іван у своїх посланнях. Наприклад, він пише: *“Бога не бачив ніколи ніхто. Коли один одного любимо, то Бог в нас пробуває, а любов Його в нас удосконалилась.”* (1 Іван. 4:12).

А тому якщо моє єднання з якимсь братом або якоюсь сестрою порушено, якщо в мене не стало любові до них, те це викликає порушення мого зв'язку й з Ісусом Христом, і тоді в моєму житті не може бути плода. Звідси зрозуміло, наскільки нам украї необхідні взаємна любов і спілкування один з одним. Якщо в нас є спілкування, то з нами перебуває Ісус, вірний Своїй обіцянці: *“Бо де двоє чи троє в Ім'я Моє зібрані, там Я серед них.”* (Матв. 18:20).

Недарма сатана часто нашіптує нам: “Ну, навіщо тобі йти в церкву? Ти так утомився на роботі — тобі потрібно відпочити й не руйнувати свій тілесний храм, своє здоров'я! Краще включи радіо й послухай християнську передачу!” Але тоді в нас розриваються внутрішні зв'язки один з одним і з Господом. Ми відвідуємо церкву не тільки тому, що в ній чудесні й гідні любові брати й сестри, а тому що, перебуваючи в спілкуванні з ними, ми також перебуваємо з Ісусом Христом. І якщо хтось із нас хоче обійтися без такого спілкування, той повинен пам'ятати, що із Христом ми перебуваємо тоді, коли перебуваємо в спілкуванні один з одним.

Отже, ми збагнули, що таке плід і як він виникає. Тепер останнє питання:

III. Як множить плід?

Усякий правдивий християнин бажає приносити плід, який має неминучу цінність для Бога. Він не зупиняється на досягнутому, а приносить із кожним разом більше плода. І Господь Ісус пояснює нам, як це стає можливим. Множення плода виникає в результаті очищення галузок. Господь

говорить: “Усяку галузку в Мене, що плоду не приносить, Він відтинає, але всяку, що плід родить, обчищає її, щоб рясніше родила. (Іван.15:2)”. Таким чином, Бог нікого з нас не обходить Своєю увагою!

Очищення галузок виконується шляхом їхнього обрізання. Ранньою весною в Палестині, коли на галузках утворюються зав'язі плодів — бруньки, приходить виноградар і обрізає їх, залишаючи на галузці від трьох до п'яти бруньок. Із цих бруньок виростають нові галузки, і восени вони вже дають плід. Але може бути й так, що поруч із новими галузками з'являються інші — так звані конкуруючі галузки. Якщо їх вчасно не обрізати, вони заглушать плодоносні й позбавлять їх живлющого соку, а виходить, і плода. А тому виноградар обрізає їх. І коли з'являються виноградні грона на галузках, виноградар стежить за тим, щоб на них не падала тінь від листків. Щоб плоди не були кислими, він видалає такі листки.

3.1. Очищення Словом Божим

Виноградар очищає галузки лози гострим ножом. І ми очищаємося обосічним мечем — Словом Божим. Воно “Бо Боже Слово живе та діяльне, гостріше від усякого меча обосічного, проходить воно аж до поділу душі й духа, суглобів та мозків, і спосібне судити думки та наміри серця. (Євр.4:12)”. Про таке очищення Христос говорить своїм учням: “Через Слово, що Я вам говорив, ви вже чисті. (Іван.15:3)”. І коли ми піддаємося дії цього слова, то стаємо подібними на розсудливого чоловіка у першому Псалмі, воля якого в законі Господньому. Ми стаємо: “І він буде, як дерево, над водним потоком посажене, що родить свій плід своєчасно, і що листя не в'яне його, і все, що він чинить, щаститься йому! (Пс.1:3)”.

Дуже важливо піддаватися очисній дії Слова Божого вже з ранньої юності, тоді не буде в майбутньому непотрібних проблем і труднощів, каяття совісті й падінь. Тому псаломівець Давид запитує: “Чим додержити юнак у чистоті свою стежку? — Як держатиметься Твоїх слів! (Пс.118:9)”

3.2. Очищення Кров'ю Христа

Через кілька днів після того, як Господь промовив слова про правдиву виноградну Лозу, Він пішов на Голгофу, де був розп'ятий на хресті за гріхи всього світу. З тих пір, поряд зі Словом Божим, найважливішим очисним засобом є кров Ісуса Христа — Агнця Божого. Біблія вчисто проголошує: “Коли ж ходимо в світлі, як Сам Він у світлі, то маємо спільність один із одним, і кров Ісуса Христа, Його Сина, очищує нас від усякого гріха. (1 Іван.1:7)”. Те, що ми зробили вчора або сьогодні — великий або малий гріх, кров Ісуса Христа очищає назавжди. Якось я відвідав 90-літню бабусю. Вона довго мучилася від важкої хвороби, і просила в Бога смерті. Але Бог не відповідав на її прохання. І тоді я запитав цю бабусю: “Є чи у вас який-небудь непростений гріх?” Вона заплакала й сказала: “Коли я була дівчиною, то зробила гріх. І він перед моїми очима, начебто його зробила зараз, і мучить мене”. І вона сповідалася в гріху своєї юності. І що зробила Кров Христа? Очистила від нього.

Другий приклад: у Самарській області в селі Пестравка є християнський центр реабілітації наркоманів. У ньому перебувають десятки молодих людей, 30 % з яких до того ж хворі СНІДом. Але це вже змінені люди. Вони визнали, відкрили перед Ісусом Христом свої гріхи, і Кров Його очистила їх. У цьому центрі працює юна сестра Наташа. Вона інвалід, без ноги. Коли Наташа ще вчилася в школі, то запросила на день народження своїх подруг. Непомітно вони

підсипали Наташі снодійне, і коли вона заснула, винесли її з будинку й поклали на рейки. Поїхав поїзд і відрізав їй ногу. І із цього моменту Наташа стала вживати наркотики. Але, опинившись у християнському центрі, вона почула Євангеліє, визнала свої гріхи, і Господь, будучи вірний і праведний, очистив усі її гріхи Кров'ю Своєю! І тепер Наташа приносить плоди нового життя!

Кров Христа, дорогі брат і сестра, шановні друзі, може очистити твій гріх і сьогодні. Але тільки при одній умові — сповіданні, тобто назві гріхів, якими ти зв'язаний. Пам'ятай: “Бо заплата за гріх смерть, а дар Божий вічне життя в Христі Ісусі, Господі нашім! (Рим.6:23)”. Спочатку смерть фізична, а потім і духовна у вічному вогні пекла. Тому прийди сьогодні до Христа з покайням у гріхах для очищення Його Кров'ю.

3.3. Очищення життєвими обставинами

Множення плода Господь робить також через життєві обставини. Згадаємо Апостола Павла. Він активно трудився для Господа: під час місійних подорожей приводив багатьох людей до Нього, засновував церкви й настановив нових служителів. Один раз, після повернення в Єрусалим, він був схоплений своїми ворогами й доставлений у в'язницю міста Кесарії. Там він перебував два роки, поки тривало слідство по його справі. Потім Апостола в супроводі вартових доставили в Рим. А віруючі так чекали його повернення, і так посилено молилися за його звільнення. Адже потрібно було зробити ще так багато!

Однак Апостол усе прийняв як із руки Господньої. Він не виправдовувався. Те, що відбувалося з ним, бачив Небесний Виноградар, що відкривав йому Свої божественні істини. Саме у в'язниці Апостол написав чудові послання до Ефесян, Филипп'ян, Колосян і друге послання до Тимофія. Протягом двох тисяч років незліченно велика кількість людей одержують особливе благословення через ці послання. І історія християнської Церкви буває безліччю подібних прикладів, коли множення духовного плода відбувалося в стражданнях, позбавленнях, убогості й гоніннях.

На закінчення я хотів би звернутися до молодих людей. У чому полягає зміст вашого життя, навіщо ви живете, друзі? Щоб одержати добру освіту й професію, створити сім'ю, знайти популярність? Але все це не є сенсом життя, а умовою розкриття особистості. Не проводьте надаремно дорогоцінний час, а скажіть у своїй молитві: “Господь, я хочу принести багато плода у своєму житті, що мав би вічне значення. Допоможи мені й зроби здатним на це!”

І кілька слів до літніх. Може бути, ви сумні тому, що зауважуєте, як ваше життя наближається до заходу. Ви усвідомлюєте, що багато зробили недоброго й не можете нічого змінити. Ви також усвідомлюєте, що мало плода принесли для Бога. Але не думайте про минуле, а скажіть Йому: “Боже мій! Я довіряю Тобі життя, що залишилося. Ти можеш із нього зробити щось добре. Навіть якщо буде боляче мені, я прошу Тебе: очисти мене! Я хочу принести Тобі більше плода”. Господь почує вашу молитву й благословить вас. АМІНЬ.

■ Володимир Рязузов

■ Переклав з російської Олег Рошук

Прагнення

«Та бажають вони тепер кращої, цебто небесної, тому й Бог не соромиться їх, щоб звати Себе їхнім Богом, бо Він приготував їм місто.»

Євр. 11:16

кажіть, будь ласка: Чи нормально бажати кращого? *Думаю, що нормально.* У кожній людині закладено бажання направлятися до кращого. Прямуючи до кращого, ми вибираємо: місце проживання, хату, професію, супутника чи супутницю життя. Ніхто ж не вибирає собі гірше, або ту, чи того супутника життя, хто залишився.

Людина так сформована Богом, що в ній закладене бажання прямувати до кращого. І це нормально. Направлятися до гіршого, це не ознака високої духовності. У Біблії ми знаходимо багато прикладів, коли люди прямували до кращого, і це нормально.

Так і ми, у нашому практичному житті прямуємо й будемо прямувати до кращого. Ми прочитали Біблійний текст, у якому говориться про людей, які направлялись не до доброго, а до кращого.

Здібність бачити краще серед доброго, це здібність від Бога.

Це моє бажання, щоб ми прагнули бачити краще серед доброго. І не просто бачити краще, тому що можна бачити краще й розуміти, що це краще, а до кращого не прагнути. Раніше на різних товарах стояв знак якості. І люди, бачучи цей знак, розуміли, що це добрий товар. Хоча бувало так, що знак якості стоїть, а товар недобрий.

У **Кн. Пророка Єремії 1.11** сказано: “Що ти бачиш, Єреміє? А я відказав: Я бачу мигдалеву галузку. І сказав мені Господь: **Ти добре бачиш**”.

Живучи в цій марноті, у цьому інтенсивному світі, добре коли серед доброго ми маємо здібність побачити краще. І до цього кращого прагнути. Ап. Павло молився: “І молюсь я про те, **щоб ваша любов примножалась ще більше та більше** в пізнанні й усякім дослідженні, **щоб ви досліджували те, що краще, щоб чисті та цілі були Христового дня.**” **Филип.1.9-10**

У молитві ап. Павла за филип'ян, він молиться за декілька аспектів:

1. **Щоб їхня любов усе більше й більше примножувалась.**

2. **Щоб ви досліджували те, що краще, щоб чисті та цілі були Христового дня.**

Для того, щоб бути чистим і цілим у день Христа, це пов'язано з пізнанням кращого. Далеко не кожен

християнин має здібність побачити краще серед доброго, і пізнавати це краще, щоб бути чистим і цілим у день, коли Господь буде забирати Церкву. Для того, щоб краще засвоїти про що ми ведемо мову, приведу декілька Біблійних прикладів:

Перший приклад: Це подія у Віфанії.

Коли Христос уперше був у домі Марти й Марії. Сказано: “Марта турбувалась про велике прийняття, а Марія сиділа в ніг Ісуса Христа й слухала”. **Хто з них поступив добре? Чи добре поступила Марта?**

Я думаю, що всі знають цю історію й знають оцінку Христа. Але коли б ми не знали оцінки Христа то думаю, ми б сказали, що Марія поступила неправильно. Тому що люди були втомлені і їх необхідно було нагодувати.

І так: **Чи добре робила Марта, що турбувалась про велике прийняття?** Думаю, що Марта робила добре, непогано. **Чи добре робила Марія, що сиділа у ніг Христа і слухала?** Думаю, що Марія також робила добре. Ось дві сестри, які обидві робили добре. Але ж **хто з них поступив краще?** Це якраз та думка, яку ми читали спочатку. “Вони бажали кращого”. **Як ви думаєте: Який хід думок був у Марти? Чи думала Марта, що робить краще від сестри?** Думаю, що думала. Тому що вона в адрес Христа робить докір: “Господи, чи Тобі байдуже, що Марія одну мене залишила служити?” Це був докір у сторону Христа. Марта говорить: “Марія одну мене залишила служити”

Служити завжди добре. Ми в наших зібраннях завжди проповідуємо, що треба служити. І той, хто служить, поступає дуже добре і, як часто нам здається, навіть **краще** поступає. Але **Ісус Христос дає дуже чітку й точну оцінку: Марта робила добре, а Марія зробила краще.**

До речі, не подумайте, що я хочу сказати, що слухати, це завжди краще. Слухати не завжди краще. Коли біля тебе люди служать, роблять, а ти слухаєш Слово Боже й думаєш, що ти краще поступаєш, то воно не завжди так. Служити — це добре й часто краще, ніж просто сидіти й слухати.

Приведу іще один Біблійний приклад. Ви пам'ятаєте як ап. Павло опинився на острові Меліт? Там було 276 мокрих, голодних і замерлих чоловік. І ось вони розпалили вогонь. **Хто поступив краще всіх?** Ап. Пав-

кращого

ло. Він збирав хмиз, і підкладав в огонь. Скажіть: **Ап.Павло був мокрий як усі чи ні? Був. Чи був він голодний як усі? Був. Чи був він змерзлий як усі? Був.** Він міг собі стати вперед біля вогню й грітися. Він же був самий поважний чоловік серед цих людей. Думаю, що йому б уступили саме добре місце. Але ап.Павло поступив краще інших. Він служив.

Що хочу підмітити. *Щоб ми завжди досліджували те, що краще, щоб бути нам чистими й цілими в день Христів. Щоб ми молились як ап. Павло, щоб нам навчитись пізнавати те, що краще серед доброго. Щоб ми могли бачити краще серед доброго. Тому що не кожен має цю здібність.*

Прведу ще один Біблійний приклад:

Ця подія була у Віфанії. Це було за декілька днів до смерті Ісуса Христа. Там були ті самі люди, там був Лазар. **Ви пам'ятаєте чим займався Лазар?** Сказано,

що він був одним із лежачих біля столу. **А чим займалася Марта?** Сказано, що Марта служила.

Це був її стиль життя. Марта знову служить. **А що робила Марія? Вона слухала, чи щось інше робила?** Вона робила

щось інше. Зараз вона не слухала, це не було краще в даний момент. Сказано: вона принесла чисте, пахуче нардове миро, розбивши посуд, вона помазала ноги Ісусу Христу. Давайте тепер подивимось на учнів. **Що вони роблять?** Вони сидять і між собою міркують:

Як потрібно було поступити краще. Одні кажуть: “Не краще було б продати це миро, і гроші роздати бідним?” Так думав не тільки Юда. Коли ми прочитаємо всіх євангелістів, то побачимо цікавий момент. “Так думали всі учні”. “Для чого таке марнотратство? Не краще було б... зауважте, використовується той самий термін: “не краще було б продати це миро, і роздати бідним?” **Невже ж учні праві? Для чого тратити все це на Одного?** Не думаю, що тіло Христа краще збереглося, тому що Марія Його помазала. Здається, учні мали рацію, думали правильно. Але тільки Марія розуміла як у даному випадку поступити краще. Вона вирішила в даний момент не тратити на бідних, можливо вона це зробить наступного разу, а зараз вона все потратила для Ісуса Христа. І це було краще.

Чому я привів цей приклад? Для того, щоб показати, що не кожен християнин бачить, що є краще. Не кожен *навіть служитель* орієнтується правильно. Якщо апостоли не зорієнтувались правильно в цій ситуації, то ми також можемо не зорієнтуватись.

Ось чому ап.Павло молився за Филиппійську церкву, щоб вони мали здібність пізнавати те, що краще. Щоб вони мали здібність серед доброго побачити краще.

Андрій Борсук

Продовження в наступному номері.

Блаженний той, хто чистий серцем
У цій щоденній суєті,
Для того радісно живеться
В давно безрадісним житті.

І не гнітять його тривоги,
Гріхів невидимий тягар,
Його дорога — лиш до Бога,
Він раб Його, Його слуга.

Він весь земний, такий, як інші,
Від плоті плоть, як я, як ти...
Та тільки день стає світлішим
Від тої в серці чистоти.

Та тільки люди, горем биті,
До нього йдуть то тут, то там
І на душі його відкритій
Читають істину Христа.

Дарма, що хтось, бува, сміється,
Образи кидає услід...
Блаженний той, хто чистий серцем,
А я молюсь за цілий світ...

Сергій Рачинець

Роздуми про скарби

Усім знайоме відоме американське прислів'я: "Час — гроші". Так, гроші — цінність, скарб (якщо дуже багато). Але час дорогоцінніший і унікальніший. Його не можна, як гроші, взяти в кредит наперед або накопичити на майбутнє. Не можна залишити після себе в спадщину. Час — як саме життя. І якщо він витрачений тільки на заробляння грошей — дуже шкода! Час, як і гроші, можна вкладати з прибутком, а можна витрачати даремно. Вибір за нами.

Ухристиянина живуть дух, душа і тіло. Все вимагає турботи. Не можна залишити тіло без житла, затишку, одягу, харчування, пересування, обслуговування. Не можна залишити душу в нехтуванні освітою, спілкуванням, самовираженням, відпочинком. А що буде з духом без духовного живлення? У дорослого християнина є ще й "ближній": родина, церква, друзі, родичі, в яких ми в тій чи іншій мірі зобов'язані вкладатися. Як збалансувати свій час, свою індивідуальність і свої можливості? Потрібна мудрість.

"А якщо кому з вас не стає мудрості, нехай просить від Бога, що всім дає просто, та не докоряє, і буде вона йому дана." (Якова 1:5).

"Якщо до розсудку ти кликати будеш, до розуму кликатимеш своїм голосом, якщо будеш шукати його, немов срібла, і будеш його ти пошукувати, як тих схованих скарбів, тоді зрозумієш страх Господній, і знайдеш ти Богопізнання, бо Господь дає мудрість, з Його уст знання й розум!" (Пр. 2:3-6) "Дорожча за перли вона, і всіляке жадання твоє не зрівняється з нею. Довгість днів у правіці її, багатство та слава в лівіці її." (Пр. 3:15, 16) Цар Соломон вихваляв мудрість, але це не врятувало його від нетрів ідолопоклонства. Віри не вистачило...

"А без віри догодити Богові неможливо." (Євр. 11:6) Як зміцнити свою віру? "Отже, віра — від слухання, а слухання від Слова Божого". Де можна чути Слово Боже? Звичайно, в зібраннях. Можна і по радіо, але краще слухати радіо по дорозі до церкви разом зі своєю родиною — подвійна економія часу: спільна настанова, обмін враженнями, закріплення в пам'яті почутого і вкладання у дітей. "Не кидаймо збору свого, як то звичай у деяких, але заохочуймося, і тим більше, скільки

більше ви бачите, що зближається день той." (Євр. 10:25) Але "віра, коли діл не має, мертва в собі." (Як. 2:17) Віра — дар від Бога, але вона вимагає нашого вольового рішення. "Вірою Мойсей, коли виріс, відрікся зватися сином дочки фараонової. Він хотів краще страждати з народом Божим, аніж мати дочасну зривову потіху. Він наругу Христову вважав за більше багатство, ніж скарби єгипетські, бо він озирався на Божу нагороду." (Євр. 11:24-26)

Якщо ми прагнемо "кращого, щоби небесного" (Євр. 11:16), ми повинні прагнути виконувати своїм життям Божу волю. "Бо це воля Божа, освячення ваше" (1 Сол. 4:3). Освячення — вкладання в духовну сферу життя: читання й роздуми над Словом Божим, молитовне життя, духовні спілкування з віруючими. Це теж потребує нашого зусилля волі і часу.

У всьому важливі внутрішні наміри. "Бо Боже Слово живе та діяльне, гостріше від усякого меча обосічного, проходить воно аж до поділу душі й духа, суглобів та мозків, і спосібне судити думки та наміри серця. І немає створіння, щоб сховалося перед Ним, але все наге та відкрите перед очима Його, Йому дамо звіти!" (Євр. 4:12-13) Богу не можуть бути до вподоби такі наміри, як марнославство, колотнеча, зажерливість, корисливість, нечестя. Тільки любов! Коли я "любови не маю, то став я як мідь та дзвінка або бубон гудячий! І коли ..., знаю всі таємниці й усе знання, і коли маю всю віру, щоб навіть гори переставляти, та любови не маю, то я ніщо! І коли я роздам усі маєтки свої, і коли я віддам своє тіло на спалення, та любови не маю, то пожитку не матиму жадного." (1 Кор. 13:1-3)

"Досягайте любові" (1 Кор. 14:1) — теж потрібно зусилля волі та час.

І в усьому: тілесному, душевному і духовному повинна бути рівновага. "І уважаймо один за одним для заохоти до любови й до добрих учинків." (Євр. 10:24) "Усе Писання Богом надхнене, і корисне до навчання, до докору, до направи, до виховання в праведності, щоб Божа людина була досконала, до всякого доброго діла готова." (2 Тим. 3:16, 17)

Воістину скарбницю, повну скарбів, залишив нам Бог!

■ Фаїна Бородіна

*“Отже, їсте, чи п’єте, чи інші що робите, усе робіть на славу Божу.”
(1 Кор.10:31)*

A hobby. Або, простіше сказати, — захоплення. Що це? Гріх, чи ні? Чи достойно тому, хто вірує в неминущу милість Ісуса Христа мати якісь захоплення (the hobby)?

Біблія вчить нас: “Не любіть світу, ані того, що в світі: хто любить світ, у тім немає любови Отчої”. Здавалося б — ніяких двозначностей, правда? “Ні світу, ані того, що у світі”, що ж тут незрозумілого? Мало того, Біблія тут же дає пояснення Божому встановленню: “Бо все, що в світі: пожадливність тілесна, і пожадливність очам, і пиша життєва, це не від Отця, а від світу цього”. Але, дозвольте, — вигукне (чи не кожен?), — адже написано: “Господня земля, і що наповнює її, всесвіт і все живе в ній” (Пс. 23:1). Так, — погоджується Біблія і уточнює: “І світ проходить, і його пожадливність, а виконуючий волю Божу перебуває повік” (1 Ів. 2:15-17).

Неважко розгубитися, правда? Як же нам бути з нашими захопленнями спортом, з нашою прихильністю до музики, з риболовлю, автомобілями, малюванням ...? Наше життя було таким насиченим завдяки нашим захопленням, а тепер, що нам робити? Впасти в зневіру і одноманітність “ходіння у вірі”? Зібрання, евангелізації, пости, читання Біблії, молитви і ... це все? Це і є та сама радість, про яку Ти

А hobby

захоплення

Що це? Гріх, чи ні?

говорив нам, Господь: “Це Я вам говорив, щоб радість Моя була в вас, і щоб повна була ваша радість” (Іван. 15:11)? Ви готові погодитися зі здивуванням, що прозвучало? І якщо в серці вашому царпнуло, хоча б тихенько, — Так, — то ось воно — перше “контрольне завдання”. Якщо життя у вашій громаді здається вам “прісним”, без мирських захоплень (спорту, музики, риболовлі ...) то пригадайте ж скоріше, що говорить нам Писання: “Випробовуйте самих себе, чи ви в вірі. Хіба ви не знаєте, що Ісус Христос у вас? Хіба тільки ви не те, чим повинні бути” (2 Кор. 13:5). Дослідіть молитовно і з постом, а що ж тоді ваше життя у Христі? Чим відрізняється воно від минулого гріховного, тлінного життя з сатаною? Адже до зустрічі з Христом ми були мертві, пригадайте: “І вас, що мертві були через ваші провини й гріхи, в яких ви колись проживали за звичаєм віку цього, за волею князя, що панує в повітрі, духа, що працює тепер у неслухняних, між якими й усі ми проживали колись у пожадливостях нашого тіла, як чинили волю тіла й думок, і з природи були дітьми гніву, як і інші, Бог же, багатий на милосердя, через Свою превелику любов, що нею Він нас полюбив, і нас, що мертві були через прогріхи, оживив разом із Христом, — спасені ви благодаттю, — і воскресив з Ним, і посадив на небесних місцях у Христі Ісусі” (Еф. 2:1-6). Мені хотілося скоротити цей уривок, не змінюючи сенсу, але я не зміг цього зробити. Настільки міцно й органічно все пов’язано і недарма двічі повторюються слова — “нас, що мертві були через прогріхи”. Так чи стало “прісним” наше життя після того, як “Бог, багатий на милосердя, через Свою превелику любов, ... нас, що мертві були через прогріхи, оживив разом із Христом”? Чи можуть мертві мати радість?

Уявляється, що відповідь вже близька. І дає нам її Сам Бог — Його Слово: “Отож, коли ви воскресли з Христом, то шукайте того, що вгорі, де сидить Христос по Божій правці. Думайте про те, що вгорі, а не про те, що на землі.” (Кол. 3:1, 2).

Так, ми залишаємося ще на якийсь час у цьому гріховному світі. Ми продовжуємо свою “мандрівку пілігрима”, ми намагаємося зберігати теплі стосунки з друзями і товаришами по роботі. Але думки наші вже змінили свій вектор. Правильніше буде сказати — “сумарний” вектор, оскільки стара людина не здала ще до останнього свої позиції. Але все твердіші в нас Слово Христа: “Шукайте ж найперш Царства Божого й правди Його, а все це вам додасться” (Матв. 6:33). Що цікаво, Бог не забрав у нас улюблені нами заняття. Ми продовжуємо возитися в гаражі, ремонтуючи та удосконалюючи нашу машину, і ми з задоволенням розбираємо все нові і нові музичні твори, ми ходимо на каток і біжимо по лижні... Але як змінилося наше ставлення до ... чого? Знаєте, мені не вдається вже сказати — “прихильність”. Чому?

Думаю, що це результат праці Святого Духа в моїй душі. Він розірвав цю “прив’язь”, що з’єднувала мене раніше з мертвим життям: з жадою особистого визнання, якоїсь ефемерної слави. Він вселив в моє серце зовсім інше ставлення до талантів, даних мені для служіння Йому. І тепер, беручи в руки гітару, я так вдячний Богу, що у мене всього лише “четвертинка таланту”. Дивно? Ні, обгрунтовано: *“Двох речей я від Тебе просив, не відмов мені, поки помру: віддали Ти від мене марноту та слово брехливе, убогства й багатства мені не давай! Годуй мене хлібом, для мене призначеним, щоб я не переситився та й не відрікся, і не сказав: Хто Господь? і щоб я не збіднів і не крав, і не зневажив Ім’я мого Бога.”* (Пр. 30:7-9). І тепер мені не хочеться говорити — “захоплення”. І знову очевидний результат Його праці! Стає зрозумілим наскільки небезпечно це слово — “захоплення”. Як легко станеш за уяву його невинності! Але Слово Господа знову і знову застерігає нас: *“Дивіться, браття, щоб ніхто вас не звів філософією та марною оманю за переданням людським, за стихіями світу, а не за Христом”* (Кол. 2:8). Досліджуючи Біблію, легко побачити, що використовується слово “захоплення” більшою частиною по відношенню до недобрих або гріховних дій. Ось лише кілька прикладів: *“І сказав Господь: Хто намовить Ахава, Ізраїлевого царя, і він вийде й упаде в гілеадському Рамоті? І говорили: той говорив так, а той говорив так. І вийшов дух, і став перед Господнім лицем та й сказав: Я намовлю його! І сказав йому Господь: Чим? А той відказав: Я вийду й стану духом неправди в устах усіх його пророків. А Господь сказав: Ти намовиш, а також переможеш; вийди та й зроби так!”* (2 Пар. 18:19-21)

— *“Та скоро забули вони Його чин, не чекали поради Його; захопилися в пустині жаданням, і Бога в пустині ізнов випробовували”* (Пс. 105:13, 14).

— *“І нащо, мій сину, ти маєш захоплюватися блудницею, і нащо ти будеш пригортати груди чужинки?”* (Пр. 5:20)

“Але кожен спокуюється, як надиться й зводиться пожадливістю власною” (Як. 1:14).

Безумовно, в Біблії можна знайти достатньо місць, де слово “захоплення” носить “позитивний” відтінок. Мета цього дослідження — застерегти братів і сестер у Христі, *“щоб більш не були ми малолітками, що хитаються й захоплюються від усього вітру науки, за людською оманю та за лукавством до хитрого блуду.”* (Еф. 4:14). І, нехай захистить нас Господь, щоб не виявитися нам в числі тих, хто “захопився” одного разу Медоточивими інтонаціями “невинного” питання: *“... Чи Бог наказав ... ?”* (Бут. 3:1). Це так просто — стати під вплив сумнівів і опинитися у владі того, хто, захопившись мріями про власну велич, загинув сам, звів і знищив багатьох з собою. *“Його хвіст змів третину зір із Неба та й кинув додолу. І змії стояв перед жінкою, що мала вродити, щоб з’їсти дитину її, коли вродить...”* (Об. 12:4).

Чи є у нас захист? Є, звичайно! І він — в Слові Бога: *“Усе мені можна, та не все на пожиток. Усе мені можна, але мною ніщо володіти не повинно.”* (1 Кор. 6:12,13).

Можна було б завершити нашу розмову, але ще про одне “захоплення” (прихильності, пристрасті...) хотілося б поговорити окремо. Все, про що ми говорили раніше, небезпечно не само по собі — *“Для чистих все чисте, а для занецижених та для невірних не чисте ніщо, але занечистилися і розум їхній, і сумління”* (Тит. 1:15). Варто лише звільнитися (слава Богу, Він це робить в нас) від прихильності (залежності) і ми можемо використовувати наші дари для Його слави. Займаючись музикою, ми можемо свідчити людям про велику мудрість Бога, що вчинив це величне “щось”, і ми тепер можемо славити Його. *“Співайте для Господа пісню нову; хвала Йому в зібранні святих”* (Пс. 149:1), — так говорить

нам Біблія, і ми маємо цю можливість — співати, бо Господь створив для цього музику. Навіть відкручуючи гайки в гаражі, ми можемо говорити про славу Господа нашого, оскільки це Він завбачливо і щедро “нафарширував” нашу землю рудою, з якої можна виготовити деталі для автомобіля, нафтою, без якої неможливо було б отримати бензин. Подібні приклади можна продовжувати до нескінченності і скрізь ми бачимо мудре провидіння нашого Бога!

Але ... Ось, людина називає себе віруючим, бере ... рушницю і відправляється на полювання. Що тягне його? Так, це його — “the hobby”. Це його пристрасть. Це його прихильність. Це його захоплення. І в чому тут слава нашого Отця? У тому, щоб на гелікоптері (витративши масу посланих Господом коштів) дістатися до заповідних місць — мисливських угідь? Без особливих зусиль, пересуваючись на сучасних широченних мисливських лижах (а то і на снігоходах), вистежити сарну, козулю або оленя? А потім, прицілившись з гвинтівки з оптичним (лазерним) прицілом, вистрілити і позбавити життя беззахисну тварину, яка нічого не підозрювала? І після, самовдоволено віддуваючись, пророкати: “Слава Богу”?

Сподіваюся бути зрозумілим, що тут не йде мова про ситуацію, коли людина потрапила в біду, коли їй нема чого їсти, коли з тих чи інших обставин чоловік залишився один на один з тайгою, тундрою або в горах? Розмова про безпідставну пристрасть до вбивства. Про гріховну прихильність до нічим не виправданого вбивства. Про прагнення, натиснувши на спусковий гачок, розрядити свої похоті в безвинну тварину ...

“І не стосуйтесь до віку цього, але перемініться відновою вашого розуму, щоб пізнати вам, що є воля Божа, добро, приємність та досконалість” (Рим. 12:2). Ось чому вчить нас Біблія! *“І не застосовуйтеся до віку цього ...”* — це його пристрасті, це його похоті, це його збочені ідеали, його тлінні цінності! Чи нам, проповідуючим про Божу любов, ловити в приціл трепетне тіло, щоб, натиснувши на курок, назавжди обірвати дихання життя, яке ми не давали. Не знаємо ми про волю нашого Отця? *“Тоді вовк буде жити разом із вівцею, і барс буде лежати разом з козлям, і теля, і молодий лев, і віл будуть разом, і мале дитя буде водити їх. І корова буде пастися з ведмідем, і їхні діти будуть лежати разом, і лев, як віл, буде їсти соломку. І буде бавитися немовлятко над норою аспіда, і дитя простягне руку свою на гніздо змії”* (Іс. 11:6-8). Що ж тягне нас взяти в руки рушницю? Не пам’ятаємо ми, що *“... як однією людиною гріх увійшов у світ, і гріхом смерть, так і смерть перейшла у всіх людей, через те, що всі згрішили”* (Рим. 5:12) То чому ж продовжуємо ми сіяти смерть, своїми руками перериваючи життя, і при цьому називаючи себе християнами?! Чи не для вас, о мисливці, сказані Апостолом Павлом ці слова: *“Іх кінець — погибель, їхній бог — черев, і слава їх — в ганьбу, вони мислять про земне”* (Фил. 3:19).

Будучи покликаними Христом в Його служіння, чи повинні ми шукати виправдання власним гріхам? Одними з перших слів, сказаних Ісусом Христом, і прочитаних нами в Євангелії, були: *“Ніхто двом панам служити не може, бо або одного зненавидить, а другого буде любити, або буде триматись одного, а другого знехтує. Не можете Богові служити й мамоні.”* (Мт. 6:24). Ніхто не може служити Христу і своїй пожадливості. І нас благає, застерігає, наставляє і зобов’язує Вчення Святого: *“Тож благаю вас, браття, милосердям Божим, віддайте ваші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, для розумного служіння вашого”* (Рим. 12:1).

Амінь!

Про щастя

Ми переконуємо себе, що життя стане кращим, коли ми одружимося, коли в нас народиться дитина, потім ще одна. Опісля ми сумуємо, що наші діти ще маленькі і чекаємо, що все стане кращим, коли вони подорослішають. Потім ми переживаємо, тому що вони вже стали підлітками і нам потрібно якось справлятися з ними. Звичайно, ми станемо щасливішими, коли вони нарешті виростуть зі своїх "...надцяти" років. Ми переконуємо себе, що життя стане кращим, коли чоловік (чи дружина) вирішить свої проблеми, коли в нас буде кращий автомобіль, коли візьмемо вихідний на роботі, коли остаточно вийдемо на пенсію.

Але правда в тому, що немає кращого часу для того, аби бути щасливим, аніж зараз. Якщо не зараз, то коли? Твоє життя завжди буде повне викликів. Краще прийняти все як є,

вирішити зараз бути щасливим, незважаючи ні на що. Досить довгий час здавалося, що життя ось-ось розпочнеться. Справжнє життя. Але завжди виникала якась перешкода на шляху — важке випробування, яке потрібно пройти, робота, яку потрібно доробити, час, який треба посвятити, рахунок, який потрібно оплатити.

А от потім заживемо. Врешті-решт я збагнув, що ці перешкоди і були самим життям. Це розуміння допомогло мені побачити, що немає ніякого шляху до щастя.

Щастя — це і є шлях! Тому насолоджуйся кожним моментом життя з Богом! Досить чекати закінчення школи, початку навчання в університеті, чекати, коли загубиш 10 гривень, заробиш 10 гривень, коли буде робота, чекати до одруження, до вечора п'ятниці, до недільного ранку, чекати нового автомобіля, високої зарплати, весни, літа, осені, зими, чекати до першого чи п'ятнадцятого числа, коли твою пісню прокрутять по радіо, коли помреш, коли народишся знову...

Щастя — це шлях, а не пункт призначення. Немає іншого часу, щоб бути щасливим, окрім... зараз! Живи і насолоджуйся життям вже тепер!

"...Продавайте достатки свої та милостиню подавайте. Робіть калитки собі не старіючи, — невичерпний скарб той у небі, куди не закрадається злодій, і міль де не точить. Бо де скарб ваш, там буде й серце ваше!" (Лк. 12:33)

Жила-була дуже багата віруюча дама, яка, однак, була скупюю і рідко жертвувала на діло Боже. Зате її кучер, хоча і був бідний, постійно допомагав нужденним зі своєї невеликої зарплати. Пані за це на нього сердилася і казала: "Ти все роздаєш, а сам нічого не маєш".

Одного разу ця дама побачила сон. Ось вона опинилася на небі. Проходячи по одній прекрасній вулиці, вона побачила багато споруджуваних

Небесний дім

будинків, різних розмірів і краси. "Для кого будуються ці будинки?" — Запитала вона у ангела, що супроводжував її. "Для тих, які скоро прийдуть в них жити", — відповів ангел. "Ось крихітний будиночок, — сказала дама, — хто буде жити в нім?" — "Ти", — була коротка відповідь.

"А хто буде жити в цьому прекрасному палаці?" — "Твій кучер", — відповів ангел. "Чому ж мій будиночок такий убогий і жалюгідний, а мого кучера такий великий і прекрасний?" — "Тому, — відповів ангел, — що ти не надсилаєш нам матеріалу, і нам ні з чого побудувати кращий, тоді як твій кучер постійно надсилає нам матеріал на свій дім".

Прокинувшись, ця християнка зрозуміла, що можна бути багатим в

цьому віці і зовсім бідним і вбогим в майбутньому. Чи посилаєте ви матеріал на будівництво ваших будинків?

Милостині — це не подаяння для бідного. Це велика краса і цінність, великий дар і благо. Скільки добра відбувається звідси: ті, що подають милостиню, навчаються зневажати гроші, а хто навчився цьому — видалив корінь зла. Він робить добро не стільки іншим, скільки собі, і не тільки тому, що за милостиню належить відплата і нагорода, але тому, що душа робиться мудрою і високою. Привчений віддавати робить великий крок до неба і знищує привід до ворожнечі, заздрощів, сварки і смутку. "Подавайте краще милостиню з того, що у вас є, тоді все буде у вас чисте" (Лк. 11:41).

Найщасливіша людина на світі

Він, скільки себе знав, мріяв бути щасливим. Через все життя ніс ту примарливу мрію, немов у пригорщі маленьке пташеня: зігрівав теплом своїх долонь, притулявся до м'якої грудочки щокою, плекав та ростив. Ця мрія змінювалася з роками, втілюючись у різні образи, в залежності від віку та ситуації. Вона була з ним завжди — і це давало наснагу жити.

В трирічному віці його найзаповітнішою мрією була мама. Він був щасливий в її присутності, хоча тоді ще не знав, що таке щастя і сприймав ненячину любов як щось природне, як звичайний елемент свого буття. І коли вона померла, залишивши його розгубленого та беззахисного, маленький розум чітко вихопив з-посеред хаосу дитячих думок одне: коли в нього буде мама, він стане найщасливішою людиною на світі.

Минуло зовсім небагато часу. Батько привів у бідненьку хатину нову маму. Вона не зробила щасливим маленьке серце. Вона не мала того тепла, якого він так чекав. Найперша і найсвятіша мрія швидко зблідла на фоні щоденних турбот. Нова мати бачила свій обов'язок в тому, щоб діти були нагодовані, і що їй до великих мрій маленької душі.

Він підріс. Життя не давало права байдикувати. Вже у шість років зі старшим братом пас в околицях Віфлеєма отару. Правда, не свою, чужу. У тій, величезній — на чотири сотні голів — їхніми були тільки дві овечки. Праця була нелегкою, але часто бували хвилини, коли він належав самому собі. Овечки, мов білі кульбабки, розбредалися по схилах — і можна було годинами просто лежати, розкинувши руки, дивитися на отари хмар в голубому небі і — мріяти. Тоді вже його великою мрією стало мати свою отару, нехай невеличку, але — свою. Він міг би тоді досхочу наїстися м'яса, справив би собі гарний одяг, отакий, як у його багатого сусіда-ровесника... Він летів на вігрові мрії, разом з отими веселими

хмаринками, і веселіло серце, і вірило, що колись так і буде.

Якось — тоді він був уже парубком — повз їхнє містечко проходив купецький караван: усі пастухи побігли подивитися. Хоча тим шляхом і до того не раз проїжджали купці, але такого пишного, великого та багатого каравану давно вже не бачили. Сотні верблюдів везли найрізноманітніший крам, судячи з усього — дорогий. Але найбільше вражали власники товару — в пишному, яскравому одязі, в коштовних перснях, їхали на багато прикрашених верблюдах — сідла в гаптованих важких тканинах, збруя — в золоті та коштовних каменях, які так і виблискували проти сонця.

Він зацікавлено дивився на цей караван, а в душі, ще трохи несміливо, проростала нова мрія — бути отаким багатим та поважним, везти за далекі моря крам, вигідно продавати і повертатися ще більш багатим, із ще дорожчими перснями...

І хоча він на той час тверезо дивився на життя і розумів, що ніколи не зможе стати таким, як оті перські купці, мрія не давала йому спокою. Вона зробила його нещасним. О, коли б це тільки сталося — він був би на вершині щастя.

...Однієї темної ночі, коли біля багаття зібралися всі пастухи, хтось згадав про розбійників, які недалеко в пустелі нападають на каравани. Кажуть, кілька тижнів тому вони знову напали на купців, забрали весь крам, людей повибивали, не погребували навіть одягом мертвих. Ця розповідь зруйнувала його мрію. Виявляється, не такі вже й щасливі купці, і на них чигає небезпека. От розбійники — інша річ: вільні, нікому не підвладні, швидкі, як вітер, і — багаті. Правда, вони викликають зневагу за свій грабунк та вбивства... Він на їхньому місці не вбивав би, він навіть не все відбирав би...

Чи то від нічного холоду, чи то від такої ганебної думки по спині побігли мурашки. Що це за погань лізе в голову,

що то за романтика розбою? Він гнав від себе ці думки, але попередньої мрії про щастя вже не було. А щасливим хотілося бути. І як не стримував, в уяві все частіше і частіше малювалися картини розбійницьких нападів і щасливого, так принаймні йому думалося, життя. Він ходив похмурий та задумливий, почав уникати товаришів і міг годинами лежати горілиць, дивитися в небо і бачити себе щасливим.

Все закінчилося несподівано як для його товаришів, так навіть і для нього самого. Темної ночі він подався на схід — в пустелю. Шлях був довгий, небезпечний, але, нарешті, він знайшов тих, кого шукав. Довелося довго переконувати нових товаришів у серйозності намірів, терпіти підозри та підступність...

І ось через півроку він взяв участь у першому нападі. Того вечора, сидючи у кутку печери в багатому трофейному одязі, перераховуючи свою долю награбованого, вперше відчув себе майже щасливим.

Потім були нові грабунки, нові багатства, золото, коштовності. Він вже став одним із ватажків розбійницької зграї. І мав право називати себе щасливим. Але серце все одно не раділо щастю. З роками, вжившись у роль розбійника, став думати, що є ще щось, що може зробити людину щасливою — влада. Він все частіше із заздрістю дивився на ватажка, який був володарем не лише награбованого, але і володарем душ усіх підлеглих. Найменшого поруху голови було достатньо, щоб той, хто не вгодив, не дожив до ранку. От якби стати ватажком розбійників — це було б найбільшим щастям.

Доля дала шанс лише через вісім років. Під час нападу на ще один караван, ватажок та охоронець вступили в поєдинок. В запалі боротьби вони вступили в густий чагарник. Він помітив їх і миттєво зрозумів, що це, можливо, саме той шанс — і кинувся в зарослі...

Коли бій закінчився і розбійники готувалися у зворотну дорогу, почали

шукати ватажка — і знайшли його мертвим у чагарнику. А ввечері в печері відбувся гучний бенкет на честь нового поводиря. На його честь.

Нарешті він відчув себе щасливим. Багатство, влада, авторитет — чого ще треба? Якби... Якби незрозумілий, болючий щем в душі і далекий, розмитий сумнів, що щастя мусить бути якимось іншим...

Щастя закінчилося швидко та несподівано. Знову караван. Знову напад. Заволодіти караваном було легко — охорони майже ніякої. Але несподівано з-за пагорбів вирости озброєні римські солдати. З одного боку, з другого... Втекти вдалося лише кільком розбійникам. Решта лежали мертвими на піску. Декого, і його також, взяли живими. Грубо зірвавши дорогий одяг, напівголого, прив'язавши до коня, повели в Єрусалим.

... Він сидів у брудній холодній в'язниці, вдень і вночі майже в одній позі. Обхопивши голову руками, у відчай думав про втрачене, а може, і ніколи не здобуте щастя. Згадував дитинство, молодість, мрії стати найщасливішим на світі. Йшов до щастя, боровся за нього, здавалося, вже здобув його і ось тепер — кінець. Завтра їх розпнуть. Страшна, жорстока, ганебна смерть. І хоча сам був останні роки жорстоким та немилосердним, тепер передсмертний жах здавлював його груди.

Тепер він найнещасніша людина на світі...

Ну, ось і все. З висоти свого хреста з потьмянілим розумом він дивився вниз, на натовп цікавих. Співчутливих не знаходив. Якщо вони і були, то їхні погляди звернені на постать, що на середньому хресті. Єврейський Вчитель. Кажуть, Він був Месією. Серце ще більш стиснулося, коли згадав дитинство і розповіді про щасливе життя в царстві Месії. Він дитячим серцем полюбив Його, далекого і незнамого. Вже в пустелі чув про дивного Вчителя, Який називає Себе Месією. І ось — іронія долі — Він висить поруч з ним, розбійником, на такому ж хресті.

Тамуючи біль, повернув голову ліворуч. Їхні погляди зустрілися. Він вперше бачив такі очі — теплі, лагідні, співчутливі. Так ніхто ніколи на нього не дивився. Навіть мати. Щось тепле і щире було в тому погляді. Здавалося, той Вчитель читав його думки, його найзаповітнішу і разом з тим просту для будь-якої людини мрію — бути щасливим. Він, свята і чиста Людина (і за що ж то Його на хрест?), дивився на нього зовсім неосудливо, швидше навпаки.

...Голос товариша, що корчився на третьому хресті, обірвав несподівані думки. Скрегочучи зубами, з притиском злоби та безвиході на кожному слові, простогнав: "Якщо Ти Месія, спаси Самого Себе і нас..." — кров захлинула горло, і той не доказав.

Щось незрозуміле ворухнулося в його душі. Не гнів, не роздратування, не ненависть, навіть не співчуття, а якась кровна близькість до розп'ятого Вчителя огорнула його плоть. Він справедливо висить на тому хресті, а Той... Він же невинний! Він не повинен тут бути! Якби не оті пекучі цвяхи, обняв би Його ноги, вилив би всю свою душу, весь біль та розпач, розказав би про свою дитячу мрію, якою ні з ким ніколи не ділився. Але ж він — розбійник, до того ж — розп'ятий. Нікому не потрібний. Воїни, і ті з роздратуванням дивляться вгору — чого так довго конає.

Безсило глянув на сусідній хрест. Їхні погляди знову зустрілися. Лише на маленьку, ледь вловиму мить. Але цього було достатньо, щоб він наважився сказати те, чого ніколи раніше не сказав би. Пересохлими, потрісканими вустами ледь чутно прошепотів: "Господи... (Коли сказав це слово, відчув тверду впевненість в тому, що це справді Господь. І тепер його слова були більш впевненими). Господи... Згадай мене... коли прийдеш... у Царство Твоє..." — і замовк. Раптом зрозумів, що більше нічого не треба казати.

І тоді заговорив Вчитель. Голос слабкий, але твердий. Так говорять ті, хто має велику владу. "Сьогодні ж будеш зі мною в раю".

Він до кінця не зрозумів тих слів. Не розумів, яким чином потрапить в рай і де той рай буде. Він несподівано відчув себе щасливим. В чому виражалось те щастя, також не знав. Але якийсь важкий тягар раптом спав з його душі — він відчув це майже фізично. Він відчув, що чийсь теплі обійми (так не обіймала навіть мама в дитинстві) огорнули його гріховну душу. Так, саме гріховну. Він багато років був убивцею та розбійником, але не вважав себе грішником. А зараз отой біль грішника був пекучіший від болю цвяхів хреста. Вчителю, Ти мені прощаєш? Так, прощаєш, я це чую своїм серцем. Ти простив. Який я тепер щасливий! Мене не простили мої брати і сестри, не простили священики, не простили римляни. А Ти простив, бо Ти маєш право прощати.

...Корч струсонував усе тіло, розриваючи його на тисячі кусочків. Свідомість затьмарилася... Ось вона, смерть... Але я не боюся її... Я прощений. Я найщасливіша людина на світі.

■ Юрій Вавринюк

Хто багатий?

Після обіду в невеликій гостинній сім'ї Берген було тихо. Аня сиділа біля вікна і вишивала. По її лицю можна було зрозуміти, що вона чимось незадоволена.

— І чому ми такі бідні? — зітхнула вона і, дивлячись на сусідський дім, додала: — якби мій тато був такий багатий, як у Клари Морген...

— Невже ти заздриш Кларі? — тихо запитала мама.

— Ні, — зніяковіла Аня. — Я тільки хочу, щоб наш тато був багатим. Тоді він купив би собі багато книг, міг би подорожувати і допомагати бідним. Тобі він купив би гарне плаття, мені — фортепіано, а дітям багато різних іграшок. Я б теж була така гарна, як Клара, якби носила багатий капелюшок...

В Ані блистіли очі, коли вона говорила, а у мами лице чомусь стало сумним.

— Знаєш, Анічко, я думаю, що це все ти сказала не з любові до тата, а більше з любові до себе. Ти навіть не підозрюєш того, що наш тато дуже багатий.

— Як?! — здивувалась Аня і подивилась на вичвілі шпалери.

— Сказати тобі, що я рахую багатством? — запитала мама.

— Скажи!

— Я рахую багатством п'ять речей...

— Звичайно, це фортепіано, іграшки, карета, великий гарний дім і сад, — нетерпеливо перебила її Аня.

— Ні, ти не відгадала. Для мене справжній скарб — це задоволене і вдячне серце, милосердя, вміння довіряти Богу, Божі благословення і дар вічного життя. Ці цінності, донечко, мають значення на небі і на землі... А зараз мені потрібно провідати бабцю Морген. Давай візьмемо Давида і підемо разом.

Аня зраділа і побігла одягатися і вже через декілька хвилин вона з мамою і Давидом ввійшли у сад сусідів. Залишивши дітей у дворі, мама пішла до бабусі.

— Аню, як я рада, що ти прийшла! — зізналась Клара. — Мені так набридло бути однієї! Як я тобі заздрю, що в тебе є братики і сестричка, а в мене нікого нема... Моя бабця майже глуха, а вихователька, фрау Гертнер, завжди бурчить. Тато буває вдома тільки у неділю. Після того як померла мама, мені дуже погано. Як я хочу, щоб ти жила в нашому домі!

— Я теж цього хочу! — викрикнула Аня і здивовано запитала: — Невже ти нещаслива, Клара? Ти маєш все, що хочеш. Великий сад, гарний одяг... А яке на тобі сьогодні чудове плаття! Як ти можеш бути незадоволена і нещасна?

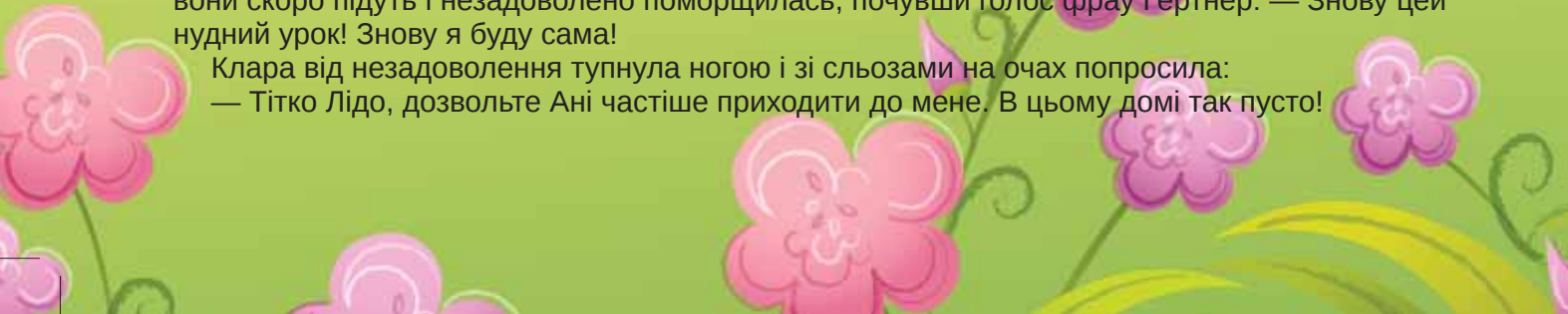
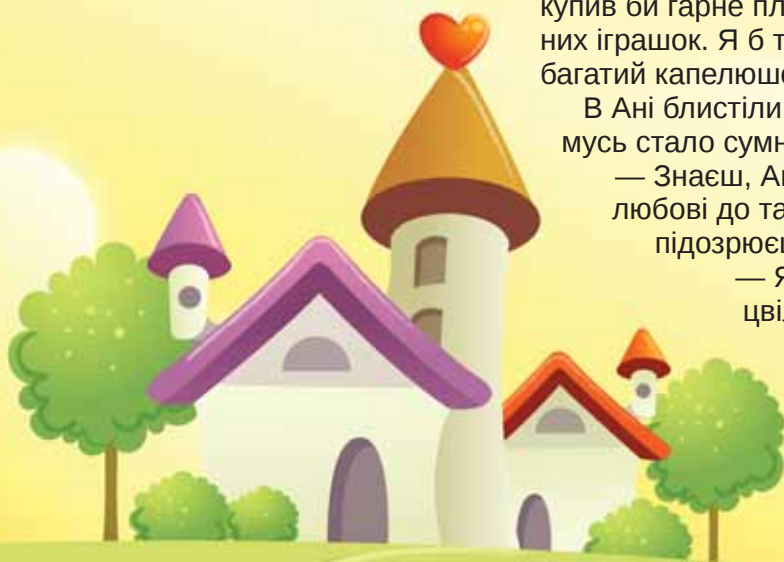
— Це саме страшне плаття! І я хочу швидше порвати його, бо я хотіла червоне, а вихователька купила синє! І взагалі мені в цьому домі вже все набридло.

Аня з недовірою слухала свою подружку — невже це справді так?!

Незадовго в сад прийшла Аніна мама. Клара чуть не розплакалась, коли дізналась, що вони скоро підуть і незадоволено поморщилась, почувши голос фрау Гертнер: — Знову цей нудний урок! Знову я буду сама!

Клара від незадоволення тупнула ногою і зі сльозами на очах попросила:

— Тітко Лідо, дозвольте Ані частіше приходити до мене. В цьому домі так пусто!

Аніна мама зі співчуттям подивилася на одну дочку багатого сусіда і, попрощавшись, забрала дітей. Аня мовчала. Вона вже не хотіла бути на місці Клари, не хотіла мати ні гарний сад, ні дорогий одяг і навіть карету...

Через декілька днів мама знову збралась в гості і знову взяла з собою Аню. На цей раз вони підійшли до бідного будиночка. Мама відчинила двері і вони зайшли в напівтемне приміщення.

— Мамо, чому ти не подзвонила?

— В цьому будинку немає ні слуг, ні дзвінків. Тут живе моя давня знайома. Вона зараз на роботі, але її дочка Марія вдома. Вона хворіє і ми провідаємо її.

Майже напоямацьки вони піднялись на горище і зайшли в низеньку кімнату. Аня ще не бачила такої бідності. На старому ліжку лежала десятирічна дівчинка. По всьому було видно, що вона давно не встає. Біля ліжка стояв невеликий перекошений столик і два стільці.

Аня роздивлялася по сторонах. Тут було зовсім не так як в домі Клари. З кожного кутка тут виглядала бідність.

— Як ти себе сьогодні відчуваєш, Маріє? — ласкаво запитала мама.

— Все так само, — спокійно відповіла дівчинка. — Я дуже рада, що ви прийшли! — Марія посміхнулася і зацікавлено подивилася на Аню.

— Це моя старша дочка, Аня, — пояснила мама, дістаючи гостинці. — Ти ще продовжуєш кашляти?

— Так, особливо вночі. Але я думаю, що Ісус допускає це. Вже скоро я буду на небі, де ніхто не хворіє і не страждає.

— Ти часто думаєш про небо?

— Так, — відповіла Марія і щасливо посміхнулася. — Коли я думаю про небо, мені стає легше. Раніше я теж думала про небо, про те, що Ісус дасть мені гарний одяг і вінок, а зараз, коли в мене все болить, я думаю про спокій, який обіцяє Господь.

— Невже тобі не буває сумно одній, коли мама на роботі?

— Буває і сумно, але тоді я згадую слова з Біблії, які мені читала мама вранці, і думаю про те, що Бог зробив для мене.

Ісус полюбив мене, віддав Своє життя за мене. Ісус — мій найкращий Друг і Він скоро візьме мене до Себе.

Очі Марії світилися радістю... Коли мама схилилась на молитву, Аня стала поряд. Вона тихо плакала. Її серце хвилювали нові незнайомі почуття.

Несподівано для себе самої Аня зрозуміла, що можна бути щасливою і в бідності, страдаючи від хвороби. І навпаки, багатий дім, одяг і здоров'я не роблять людину щасливою.

Насправді, хіба це не багатство — серце, яке любить Бога і яке задоволене тим, що Він посилає?!

Характер Бога вивчали на “островах”

Молодь Першої української церкви організувала дитячий табір “Discovering God” (відкриття Бога), який відбувся в період з 26 липня по 1 серпня в місті Федерал Вей. Саме так називався і уявний човен, на якому вже зранку 26 липня радо всіх вітав капітан Андрій Боровий. Вчителі — матроси, директор — капітан, діти — пасажери, — саме з такими асоціаціями човен “Discovering God” плавав цілий тиждень, “відкриваючи нові острови” та пізнаючи характер Бога. Ціль табору була навчити дітей ще більше пізнавати Бога і відкривати Його якості та характер. Кожного дня вчителі намагались показати дітям, що Бог — всезнаючий, всюдиприсутній, всемогутній, незмінний та вічний.

Окрім розважальної програми, спорту, плавання та біблійних уроків, молодь зробила так, щоб діти на собі відчули всю Божу велич та Його незмінність. Навіть не зважаючи на нестерпну спеку, всі бачили у цьому таборі Боже керівництво та благословення.

29 липня старші діти табору вирушили у похід в гори на цілий день. Там вони спостерігали за красою Божого творіння і просто спілкувались на природі.

Табір пройшов успішно і дітям сподобалась наша "подорож у відкритий океан". Вони не тільки отримали задоволення від цікавих пригод, але й змогли поповнити свій багаж знань про нашого великого і могутнього Бога. Саме пізнання Бога було метою табору, тому що пізнання і прославлення Бога є ціллю нашого життя", — коментує працівник табору Ліля Вічна.

Об'єктивну точку зору про табір висловив і директор Андрій Боровий: "Табір організувати важко. Якщо Бог не благословить, то табір навіть з самою ідеальною програмою не буде мати успіху. Наш табір Бог благословив, і це було помітно і в організації, і в погоді. Все, що ми задумали для цього табору, — здійснили, навіть якщо і були якісь проблеми, то в цілому наш табір вдавсь".

Один із вчителів молодшої групи Павло Луцюк теж поділився своїми враженнями: "Табір пройшов просто чудово. Особливо влучною була тема. Кожній людині дуже корисно знати досконало того Бога, якому вона служить та поклоняється. Особисто я не пам'ятаю такого благословенного табору, коли б кожного дня було сонечко. Можливо, було дуже спекотно, але ми мали багато водних ігор та купання, що дуже подобалось нашим дітям".

Діти були задоволені, вони залишали табір не тільки наповнені позитивними емоціями, але й збагачені дорожчими знаннями про характер Бога.

■ Юля Марук

■ Фото: Артур Качмарчик, Діма Марук

Життя — нелегка річ

Дорогі друзі! Ми всі знаємо, що життя — нелегка річ і ніхто не знає, крім Бога, що нас чекає у нашому житті. Але ми всі знаємо, що від нашого відношення до Бога залежить наше життя, наше сімейне щастя.

Не дивлячись на те, що ми є діти Живого Бога, в нашому житті ми можемо мати багато неприємностей, тому що Він допускає це все, щоб випробувати нас, щоб випробувати нашу віру.

Людина — це твориво Боже. Але згрішивши, чоловік почав в поті лица свого заробляти на прожиття. Жінка почала в муках народжувати дітей своїх. І незалежно від того — це віруюча людина чи ні — вона переживає у своєму житті і болі, і хвороби, і непорозуміння. Але віруюча має інше відношення до цього, на відміну від невіруючої.

Прочитавши Біблію, ми можемо зустріти багато таких прикладів.

Наприклад: якби Йосип не був віруючою людиною, він би по іншому вчинив зі своїми братами. Особливо, коли вони зненавиділи його за те, що він був улюбленим сином батька, коли продали його. Але Йосип і в цьому побачив руку Божу над собою і простив братам своїм.

Нам би ніколи не хотілось бути в такому положенні, що був Йона — в животі кита. Але саме в таких обставинах людина розуміє, що вона є ніщо перед Богом — вона залежна від Нього — і тоді людина кається в гріхах своїх, тоді вона починає слухати волю Божу і починає жити для Нього.

Нам би не хотілося бути в такому становищі, у якому опинився Яків. Відпрацювавши 7 років за кохану дівчину, в одну ніч він побачив, що його обманули. Йому прислали зовсім іншу, яка не була такою привабливою, такою любовою, як була його кохана дівчина Рахіль.

Чому сталося саме те, чого не бажав Яків? Чому саме Лія народжувала Якову дітей, а не Рахіль? Чому саме Лії, нелюбій дружині, Бог відкрив лоно, а не Рахілі?!

Але не забув Бог і про Рахіль і відкрив їй утробу, і вона була звільнена від безчестя. Вона породила Якову первістка, якого вони назвали Йосипом.

Чому саме Якову і Рахілі прийшлося чекати так довго цю бажану дитину? Скільки було переживань, скільки неприємностей, але і в цьому була воля Божа.

А згадайте історію про Давида, який був кращим другом Бога. Йому довелося 10 років ховатися від переслідувань Саула.

Нелегке життя буває у тих, хто любить Господа, але бути любим сином Його чи любимою дочкою Його набагато краще, ніж бути багатим чи багатою в цьому світі, а жити без Нього.

Дуже багато людей в Америці ще 2 роки тому були заможними. Вони мали все: і будинки, і машини, і дорогі меблі, але за декілька місяців вони втратили все, що мали. І це трапилось як з віруючими людьми, так і з тими, хто не вірить в Бога. Здається, ну чому так сталося?!

Більше 10 мільйонів людей втратили роботу; мільйон людей втратили доми, втрачають банківські вклади, медичну страховку. Ті програми, які раніше працювали, тепер закриваються, бо немає коштів на оплату — це все дуже пов'язано одне з одним.

І Ви знову запитаете: ну чому так сталося, як це було в 30-х роках минулого століття? Я думаю, що у мене є коротенька відповідь на ці запитання. Чи знаєте Ви, дорогі друзі, якою була Америка до 1963 року?

До цього року в школах Сполучених Штатів була молитва. Кожен студент школи, коледжу розпочинав свій день з молитви і Господь рясно благословляв цю країну, бо Він чує молитви дітей Своїх. До цих років у школах вивчали Слово Боже, а це давало дітям мудрість. Це допомагало дітям мати повагу, любов до батьків, до старших людей.

До 1963 року не було ні в якій школі Америки убивств, насильства, як це трапилось після того, як це все відмінили.

Цією країною правили президенти, які знали Бога, любили Його і служили Йому.

Про такі безстыдства, як ми чуємо сьогодні, і чути не було.

Цією країною стали управляти люди, які далекі від Бога, далекі від Його Слова. Вони дозволяють те, що не дозволяється Богом і осуджується Ним. А ми хочемо благословень, ми хочемо процвітати... А звідки ці благословення прийдуть до нас? Згадайте про ті народи, які відходили від Бога, що було з ними?

Це чекає і нас з вами, якщо ми не покаємося в гріхах своїх. "Без Бога — ні до порога", — так говорить народна мудрість. А тому запрошуйте Його, Живого Бога, в своє життя, в своє серце, кайтесь в своїх гріхах. І Він пошле в ваше серце Мир, Любов, Радість, надію на краще майбутнє.

Нехай допоможе Вам Бог в цьому!

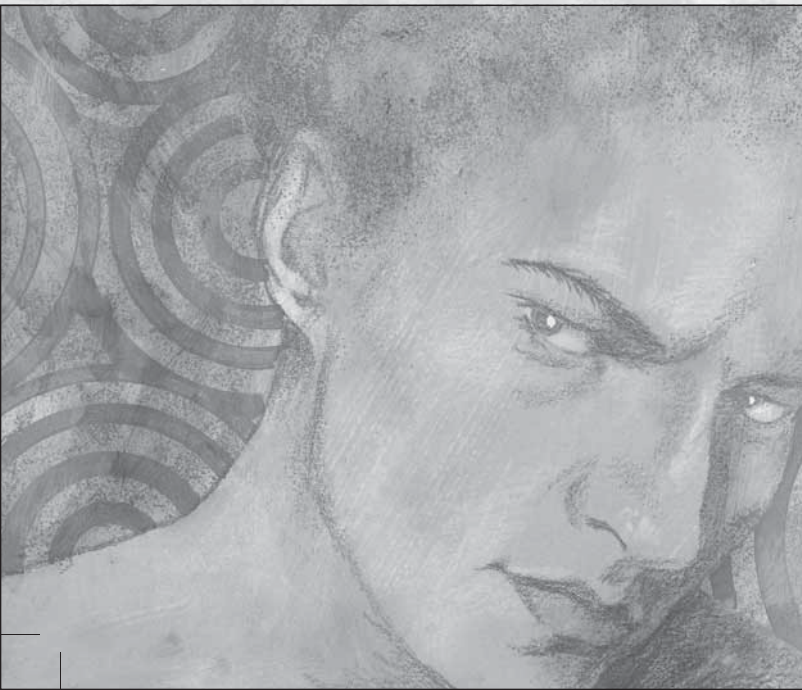
І якщо в Ваше життя прийдуть переміни, мені хотілось би знати про це. Якщо у Вас є щось цікаве — поділіться. Я розкажу про це на одній із радіопередач.

Пишіть за адресою:

Galina Melnik
8357 Palkeith Way
Antelope CA 95843
USA

Слухайте нас кожен четвер з 5:00 р.м.
за Каліфорнійським часом.

Радіоведуча українських та російських
радіопередач Галина Мельник, м. Сакраменто.

Зліва направо, верхній ряд:
 Моїсей Баранюк, Ліля Личик, Юля Мосійчук, Оксана Мох, Ліля Луцюк, Світлана
 Ціцей, Іра Морошан, Віта Семеренко, Катя Кінах, Іра Роцук, Регіна Качмарчик,
 Андрій Марценяк.
 Нижній ряд:
 Павло Луцюк, пастор Ігор Завірюха, пастор Костянтин Качмарчик, Давид Бойко.

ВПершій українській Церкві м.Федерал Вей 12 липня відбулося чергове свято. 14 молодих людей прийняли святе водне хрещення, — давши перед Богом обіцянку служити з чистим сумлінням до кінця життя. Розпочинаючи з січня протягом шести місяців перед хрещенням вони пройшли спеціальний курс підготовки на загальні теми, які має знати кожен, хто вступає в заповіт з Богом.

Навчання проводили брати Алік Саволук, Костянтин Качмарчик та Олександр Щавлінський.

Саме ж хрещення звершували пастор церкви та голова об'єднання Ігор Завірюха і пастор Костянтин Качмарчик.

В приміщенні Дому Молитви брати та сестри щиро вітали всіх, хто приєднався до церкви. Також відбулося святкове зібрання, де нові члени церкви вперше приймали участь у хліболаманні.

■ Юля Марук

Як досягати сердець людей? Як впливати на сучасне суспільство за допомогою різноманітних євангелізацій? Як достукатись до молоді? У всіх цих запитаннях Станіслав Грунтковський експерт. У досить молодому віці він очолив відділ благовістя у Рівненській області. Згодом йому запропонували бути відповідальним за відділ благовістя в Україні. Гарно справляючись з обов'язками Станіслав очолює відділ благовістя спочатку в Рівному, потім по всій Україні вже на протязі 11 років. Він має безліч друзів в Америці, в Україні і по всьому світу. Всі знають його як цікавого спікера з надзвичайно мелодійною українською мовою. Молодь захоплює слухає його проповіді, і не соромиться задавати відверті запитання.

Одружений. Разом з дружиною Аллою виховують трьох хлопчиків. Проживають в м. Ірпінь (Київська область). Благівістити не спасенням людям вважає ціллю свого життя. В інтерв'ю Станіслав розповідає про методи досягнення людей та статистику.

— Що спонукало Вас займатися благовістям? Як Ви стали відповідальним за відділ благовістя в Україні?

— В певній мірі, генетичний код в мене був закладений ще першими моїми друзями — християнами. Після покаяння, я зростав у Першій Баптистській Церкві міста Рівне. Моїми духовними батьками і наставниками є кілька людей, і один із них це Михайло Андрійович Ільюк. Я також з повагою та любов'ю відношуся до В'ячеслава Васильовича Нестерука, він багато зробив для мене, а також Бахор Володимир Петрович.

Бог так склав обставини, що я опинився в Острозі, де не було баптистської церкви. Згодом, через певні події Бог просто виштовхнув невеличку групу молодих людей до організації баптистської церкви. Ми працювали зі студентами, з солдатами строкової служби, з колишніми однокласниками, друзями та знайомими. Це і були мої перші спроби у благовісті. Вже у 1998 році мене запросили очолити відділ благовістя в Рівненській області. На той час в мене вже був невеликий досвід у справах благовістя та невелика Острозька церква, яка динамічно зростала. Я радий, що був не сам, зі мною була чудова команда. І це були шість особливих років мого життя. Період з 1998 по 2004 рік був найактивнішим та найкращим (не кажу, що він у ми-

Станіслав Грунтковський про благовістя, статистику та духовну війну

нулому). Дуже динамічно утворювались молодіжні клуби та церкви. Це був період масових євангелізацій.

— Ви, як відповідальний за відділ благовістя в Україні, скажіть, що відбувається там? Як працюють відділи благовістя?

— Все, чим займається відділ благовістя в Україні, я хотів би розділити на дві основні великі частини. Перше, це місіонерський проект "Благовістя 125". Цим проектом зацікавлений не тільки відділ благовістя, а багато відділів. Ми об'єднані однією метою — організація нових церков в 125 містах України. В минулому році в 48 містах вже розпочалась робота. Ми дуже надіємось, що в цьому році в 20 місіонерських точках розпочнеться робота по організації нової церкви. Друга частина, чим займається комітет благовістя, є дуже специфічною. Ми, своїм комітетом визначили для себе 7 пріоритетних напрямків розвитку служіння: особистий євангелізм, розвиток малих груп для невіруючих, благовістя дітей, благовістя молоді, соціальне служіння як благовістя, ЗМІ та масові євангелізації. По кожному з цих семи напрямків ми розробляємо стратегію та план розвитку цих служінь.

— Розкажіть як виглядає відділ благовістя структурно?

— У кожній області є відповідальний за благовістя. Отож, якщо у нас 25 областей, умовно кажучи ми маємо 25 відповідальних людей. Із них усіх ми вибрали комітет по відділу благовістя — це 8 братів. Це дозволяє нам бути мобільнішими та частіше збиратися для вирішення певних питань. Ми зустрічаємось регулярно — раз у два місяці своїм комітетом, а також час від часу всі разом, хто відповідає за благовістя в своїй області.

— В кожного християнина має бути покликання до благовістя, в принципі...

— Так, благовістя для всіх християн має стати способом життя. Якщо вірити дослідженням, які проводили в церквах, то лише 10 відсотків християн мають дар благовістя. Я задаю запитання, а що робити іншим 90 відсоткам? Вся складність в тому, що людина має зрозуміти яким чином своїм життям вона має бути корисною в благовісті, і тими дарами які вона має.

Для цього існують пастори і благовісники, дякони та вчителі, які мають допомогти людині зрозуміти, яким чином вона може бути корисною.

— Поділіться секретом успіху продуктивного благовістя.

— Найкращим прикладом благовістя є Ісус Христос. Окрім всіх інших титулів, які йому присвоювали, Його називали ДРУГОМ митників та грішників. А дружити, це значить проводити час разом. Дружба, це не тільки говорити, але й слухати, щоб завоювати право сказати щось у відповідь. Дружба, це значить бути уважним до чужого болю та страждань і служити цим стражданням. Нехай би кожен із нас заслужив цей титул бути другом митникам та грішникам. Це один із секретів успішного досягнення людей.

— Як Ви можете охарактеризувати духовний стан України? Чи можна цю країну назвати християнською?

— Складне питання. Номінально християнською Україну назвати можна, споглядаючи на кількість храмів, збудованих за останні 15 років. Якщо дивитись з висоти пташиного польоту, спостерігаючи за куполами, хрестами та надписами "Дім молитви", то Україна може назватись християнською. Але якщо познайомитись ближче з життям України, то її християнською назвати неможливо. Наше суспільство далеке від справжнього християнського життя. Якщо говорити про статистику, а це річ вперта, то в Україні близько трьох мільйонів людей, які мають проблеми з алкоголем. Кожний другий шлюб у нас переживає розлучення. Щонайменше 600 тисяч наркозалежних людей, та півмільйона ВІЛ інфікованих. За офіційною статистикою 270 тисяч абортів відбувається щороку, але фахівці кажуть, що це число потрібно помножити мінімум на два рази. Згідно досліджень Всесвітньої Організації Охорони Здоров'я, Україна займає перше місце по темпам розвитку дитячого алкоголізму.

— З якого віку діти починають приймати спиртні напої?

— Діти починають приймати алкоголь вже з 10-11 років. І причина цьому — неймовірне падіння моралі в сім'ях, безвідповідальність батьків. Не секрет,

що багато батьків зараз за кордоном заробляють гроші, а діти кинуті напризволяще. По-друге, це реклама, яка робить страшну річ. Вона прививає діткам певне поняття про “круте” життя. Іноземці, які прогулюються вулицею Хрещатику в Києві, особливо в святкові дні, просто шоковані. Вони дивуються з того, як молоді люди без сорому і страху п'ють алкогольні напої прямо на вулиці.

— **Які Ваші прогнози як благовісника на рахунок духовного стану України?**

— В мене немає ілюзій. Духовне становище України з кожним роком складнішає. Єдине, що втішає — це свобода, яка залишається для проповіді Євангелія. Якщо говорити про церкви нашого братства, то уже п'ять років поспіль ми хрестимо все менше і менше людей. Уже три роки поспіль ми, як деномінація, не зростаємо кількісно, а вмираємо. Такого ніколи не було. Навіть якщо стає більше самих церков, вони не зростають.

— **Чи може бути такий значний занепад християнства ознакою останнього часу?**

— Безумовно. Але з іншого боку, я не маю права просто списати все пророцтво яке збувається, заспокоїтися і нічого не робити. Причини подібного стану можна розділити на два основних блоки. По-перше, змінилося суспільство.

15–20 років назад була неймовірна спрага дізнатися про Бога, і люди стояли в черзі, щоб отримати Євангеліє. Виїзні бібліотеки були одним з найефективніших методів благовістя; зараз у суспільстві з'явився так званий імунітет до християнства. Причиною цьому є також окультизм і спиритизм, який так само, користуючись свободою, пронизував розуми людей. Також виникло багато християнських деномінацій. Це не зробило нас цікавішими для людей, а навпаки, суспільство розчарувалося в нас. Друга причина чому

ми не зростаємо, криється в самих нас. Багато хто з нас втратив посвяту. Ми часто “ловимо рибу” застарілими дідівськими методами, і картаємо її чому вона не клює. Але справа не в рибі, а справа в методах досягнення. Дуже часто наші церкви просто не здатні іти на сміливі кроки, не здатні змінюватися у формах богослужіння. Ми не здатні змінюватися в своїх цінностях і пріоритетах. До речі, час і кошти говорять про пріоритети. Дізнайтеся, на що витрачають наші церкви час і кошти, і ви тоді зрозумієте церковні пріоритети. Закритість для змін, часто нездоровий консерватизм, нездатність залишити зону комфорту — робить нас неактуальними. Ми все більше і більше вибудовуємо мури та окопуємося, відвоюючи та оберігаючи свої цінності. На жаль, благовістя стає схоже на партизанську війну, а не на війну цілим фронтом, а хтось казав, що євангелізація — це воєнізований похід у царство сатани.

Але я радий, що є церкви які продовжують зростати, незважаючи на загальну тенденцію спаду.

— **Багато україномовних християн в Америці виправдовуються тим, що не знають англійської мови та не можуть благовістити тутешньому населенню. Яку пораду Ви можете дати таким людям?**

— Я намагаюсь перебрати в своїй пам'яті біблійного персонажа, який опинився в іншій культурі з іншим народом, і мені надумку приходить біблійна історія Даниїла та його друзів. Вони опинилися в іншій культурі, хоч і не по своїй волі, та в іншому мовному середовищі. Вони теж могли б лінуватися і закритися в своїй єврейській культурі та традиціях, у них навіть було для цього більше морального права, але зверніть увагу, яким чином Бог діяв через них. Вони стали майже частиною тієї культури. Вони стали по-

дібними тому народу, одягались, їли, поводити себе в контексті тієї культури, за виключенням того, що суперечило їхнім духовним принципам. Особливо хочу звернути увагу на те, що вони вчили мову, і це зробило їх сильним зразком в руках Бога. Я розумію старше покоління, коли тобі за 50, то дуже важко вчити мову. Тому такі люди повинні виявляти чесність, доброту, повагу до навколишніх жителів. Але якщо говорити про молоді, то просто заспокоюватись і казати, що ми нецікаві і неактуальні — це неправильно. Я переконаний, що наші церкви тут будуть приречені, якщо вони не будуть благовістити в контексті США. Церкви, незалежно де, чи в Америці, чи в Україні, в яких немає новонавернених, немає нових поколінь віруючих — повільно, але впевнено помирають. Цілі благовістя має бути підпорядковано багато що: якщо потрібно проповідувати англійською мовою — потрібно йти на це. Якщо потрібно змінювати формат молодіжних служб і проповідувати там виключно англійською мовою, значить потрібно це робити. І це лише деталі. Також в США є багато невірних україномовних і російськомовних людей, яким потрібно благовістити.

— **Ваше побажання для молоді.**

— Можливо, ви чули історію про кумедне пограбування. Уявіть собі, що вночі через дах магазину всередину проникла група злодіїв, але вони нічого не грабували. Все, що вони зробили — це поміняли цінники на товарах. Наступного дня, коли магазин відчинився, вони стояли першими в черзі. Вони купували дорогі речі втричі і в чотири рази дешевше ніж ті коштували насправді. Можливо хтось із вас думає: “Де ж я був у той момент?”. Цікавим є те, що були люди, які купували дешеві речі в три рази дорожче ніж вони того коштували. Як важливо аби молоді не розміняли свої цінності і не віддали своє життя на щось, що насправді не є цінним, порожнім та непотрібним в очах неба. Є ризик вкласти життя в щось пусте, що ні цента не коштує. Я бажаю усім аби життя вклали в вічність, що принесе нам небесні дивіденди. Все, що ми можемо з собою забрати на небо — це людей, які не знають Христа, але можуть дізнатися через наші молитви, через наше життя, любов і т.д.

— **Побажання для всіх читачів журналу “Вісник Правди”**

— Один місіонер сказав: “Мудрий той, хто віддає те, що все рівно не може втримати, заради того, щоби надбати те, що ніколи не втратить”. Я бажаю всім нам бути достатньо мудрими, щоб віддавати все в Ім'я Господа, що ми не втримаємо, щоби надбати те, що ми ніколи, ніколи, ніколи не втратимо.

■ Інтерв'ю провела Юля Марук

Не маєм тут маєтку, сину,
Бо все мандруєм в небеса.
Там скарби, замок і спочинок,
І сйайва неземна краса.

А тут тернина і роса.
Туди торуєм ми дорогу
І хочем, щоб уся сім'я
На стрімких кручах і пологих

Хвалила Господа ім'я,
А ми — Ісусова рідня.
Туди душею завжди прагнем,
Бо там для нас завітна ціль.

Це наша доля, наша слава,
А тут скорботи, сльози, біль,
Бо ми у світі — світло й сіль ...
Не треба тут маєтку, сину! —

Хай в когось вілли і краса.
Найкращий замок для спочинку —
Христос у славі й небеса.
І в кого більша є краса?
Петро Боско

Те, що посієш, те і вродить.
Що кинеш в діжку, те і збродить.
Так само, мабуть, серце наше:
Воно подобу має чаші,

Воно подобу має поля.
Те, що посіяв мимоволі,
Укоріняється, росте.
І як посіяне не те,

Не ті посіяні слова,
То, ніби та смітна трава,
Дозріє, швидко розростеться
І зробить пустку з твого серця.

С. К. Юров

Скарб на Небі

“Складайте ж собі скарби на небі, де ні міль, ні іржа їх не нищить, і де злодії до них не підкопуються та не крадуть. Бо де скарб твій, там буде й серце твоє.” (Мм. 6:20-21)

Німецький король Фрідріх Вільгельм IV (1620–1688) запитав одного разу кельнського торговця, чи велике його багатство. Той відповів: “Чотири тисячі талерів”. Король з подивом сказав: “А я вважав вас набагато багатшим”. На ці слова торговець відповів: “Чотири тисячі талерів я пожертвував на Божу справу, а інше я можу в будь-який момент втратити”.

Друзі, скільки ми вклали в Божу справу? Тільки те наше, що в Божу справу вкладено, і тільки те збережеться, що в Божому банку складено.

Розмір добровільних пожертвувань на Божу справу є вільним вибором і актом доброї волі, і одна десята частина є гарною часткою доходу для пожертвування. Батько багатий і не досяг похилого віку та не має потреби в тому, щоб його дорослі діти робили йому пожертви з набутого ними майна, але йому буває приємно, якщо вони ро-

блять це, тому що в цих діях він бачить знаки старанності й любові до нього; подібним чином і Отець Небесний не має потреби в наших пожертвуваннях, але з подякою дивиться на них, якщо вони — вираз нашої старанності, подяки і любові до Нього. **“Бог любить того, хто з радістю дає!”** (2 Кор. 9:7).

Відповідь Божа на наші молитви приходить до нас через ті ж самі двері, через які йдуть наші дари іншим людям; деякі з нас так мало відкривають двері своїми убогими жертвуваннями, що Бог не може дати нам щедро у відповідь на наші молитви. Привчайтеся давати на Божу справу щедро. При будь-якому дарі майте лице веселе, і в радості посвячайте на діло Боже десятину. Щедрий жертводавець — радісний християнин. **“Душа, яка благословляє, насичена буде, а хто поїть інших, напоєний буде і він”** (Пр. 11:25).

Гонитва за щастям

“Обернулось страхіття на мене, моя слава пронеслась, як вітер, і, як хмара, минулося щастя моє...” (Іов. 30:15)

ВХудожній галереї в Берліні є гарна картина, на якій зображений молодий вершник, що несеться шаленим галопом по вузькій дорозі. Цей юнак женеться за хмарею у вигляді прекрасної дівчини, яка мчить на кулі і манить його за собою рогом достатку, який тримає в руці. Юнак, спрямувавши свій погляд на цей ріг, не бачить, що дорога переривається і кінчається вузькою перекладиною, перекинutoю через прірву. Куля котиться по цій перекладині, юнак доганяє дівчину і простягає руку за щастям. Ще одна мить, і вершник звалиться в прірву.

Художник зобразив шалену гонитву за щастям, успіхом, багатством і насолодою при легковажному нехтуванні обережністю, поміркованістю і розумом.

Соломон, який у пошуках за спокоєнням свого розуму пройшов і оглянув весь світ, врешті-решт зізнався: **“І життя я зненавидів, бо проти-**

вний мені кожен чин, що під сонцем він чиниться, бо все це марнота та ловлення вітру!...” (Ек. 2:17). Сягнувши згодом істинного спокою розуму (Ек. 8:17), він оголосив, що останнє полягає в тому, щоб людина, представивши світові йти своїм шляхом, шукала для себе самої Господа Бога, Його боялася, Його заповіді додержувала, бо говорить Писання: від Нього єдиного все залежить (Ек. 12:13). Подібним же чином і Давид переконався, що щаслива людина та, яка, закривши очі на світ і залишивши думки про нього, тримається тільки Бога і, вважаючи Його вічною своєю часткою, перебуває з Ним в серці своїм (Пс. 36:31).

Тричі блаженний той, хто віддає себе для Ісуса Христа, щоб Він міг розпоряджатися його життям. Щастя людей — у спілкуванні з Господом Ісусом Христом. Насіння справжнього миру, спокою, радості й щастя — в страху Божому. І в ньому — істинна мудрість.

Хочеш кошти?

Застав душу

У Латвії офіційно діє фінансова фірма, яка видає позики фізичним особам під заставу душі.

Назва фірми "Kontora". Її офіс знаходиться майже у самому центрі Риги. Оцінюють людську душу досить недорого — від 100 до 1000 доларів. Саме таку позику тут можна отримати. Закласти своє безсмертне "Я" може будь-який повнолітній мешканець Латвії.

Охочі отримати таким незвичним засобом кошти повинні заповнити типову угоду, у якій зазначається, що позика береться під заставу "своєї нематеріальної сутності, зокрема безсмертної душі". Необхідно також підтвердити, що душа на даний момент не закладена. У разі, якщо позичальник вчасно не віддає кошти — доведеться віддати свою душу.

Угоді зазначено: "У разі неповернення позики або процентів після завершення 90 днів предмет застави переходить у повне та безумовне розпорядження кредитора". Душу можна викупити чи виміняти, але вже за умовами кредитора.

Про механізм та процедуру "відбирання" людської душі в угоді не зазначено. Не говорить про це і керівник фірми "Kontora" 34-річний Віктор Мірошніченко.

"Чому ми це робимо? А чому банки видають кредити, або чому лізингові фірми видають кредити? Ми хочемо заробити кошти і не більше цього," — каже пан Мірошніченко.

Віктор Мірошніченко додає, що не боїться Божого суду, нехай його бояться ті, хто заставляє свою душу. А свій бізнес вважає більш гуманним, ніж виробництво зброї, алкоголю чи тютюнових виробів.

Розрахунок досить вірний. Тільки за два місяці існування фірми "Kontora" її послугами скористалися майже 200 латвійців.

Бі-Бі-Сі не вдалося зустрітися з жодним, хто хотів би отримати кошти під заставу своєї душі. Навпаки, опитані латвійці були обурені існуванням у їхній країні такого виду фінансових послуг. Зокрема Зігмарс Балодіс, який свого часу пережив клінічну смерть. Він розповів, що коли його вже бездиханне тіло знаходилося на операційному столі, його душа "побачила яскраве світло у кінці тунелю".

"Як можна продати чи закласти свою душу. Я цього не розумію. Душа — це не та річ, якою можна торгувати. А тих, хто займається такими, я б сказав, фінансовими махінаціями, треба судити. Виникає запитання, звідки у них на це кошти? Тут щось нечисто", — каже Зігмарс Балодіс.

Латвія найбільше з усіх країн-членів ЄС постраждала від рецесії. Експерти визнають, що у разі, якщо міжнародні кредитори не нададуть черговий транш позики, державу очікує банкрутство. В країні стрімко зростає безробіття, а банки різко скоротили кредитування. Тому пропозиції невеликих компаній з видачі на пільгових умовах невеликих за розміром позик стають більш популярним, зокрема серед молоді.

З огляду на це глави православної, лютеранської та католицької конфесій Латвії виступили із заявою, у якій закликали кредиторів не використовувати розпач людей, які потрапили у біду у важкий кризовий період.

Керівник відділу громадських відносин Латвійської євангельської лютеранської церкви Іварс Купцис говорить: "Керівники церков в цій заяві зазначили, що видача коштів під заставу людської душі є дуже цинічною та аморальною дією. Ми не знаємо, що стало мотивацією для керівництва цієї фірми — бажання нажитися, використовуючи страх перед втратою душі, або ж за цим стоять релігійні цілі — сатанізм та окультизм. Але, як в одному, так і в іншому випадку — це може мати дуже серйозні наслідки. З релігійної точки зору це рівнозначно із запереченням Бога і втратою вічного життя."

Через двадцять років всі країни стануть мусульманськими?

За даними ряду аналітиків, через декілька десятиріч практично всі розвинені країни світу можуть стати мусульманськими, — повідомляє Християнський Мегапортал *invictory.org*. Як говорить статистика, Іслам завойовує багато країн (у тому числі країни Європи і Америки) без крові і воєн, оскільки в ХХІ столітті все вирішує демографічне питання.

Уряд Австралії не підтримує гомосексуальні "шлюби"

Кевін Радд сказав, що уряд дотримується поняття, що шлюб — це союз між чоловіком і жінкою. *"Це ми заявляли в нашій передвиборчій кампанії, цього ми дотримуємося і зараз."*

Нагадаємо, що Кевін Радд з 4 грудня 2006 — лідер австралійської Лейбористської партії. З 3 грудня 2007 — прем'єр-міністр Австралії, який змінив колишнього прем'єра Джона Говарда. Не дивлячись на тиск з боку гомосексуального лобі, думка прем'єр-міністра про узаконення одностатевого союзу залишається негативною.

У США діє близько 300 груп, де захоплення скейтбордингом поєднують з вивченням Біблії

В Сполучених Штатах з'явилося вже близько 300 груп християнських скейтбордистів, які поєднують вивчення Святого Письма з популярним у підлітків катанням на дошці.

Діє такий табір, або скейт-парк, зокрема, у Форт-Лодердейлі (штат Флорида). На скейтборди і шоломи хлопців нанесені різні християнські символи, в скейтбордистів навіть є особлива молитва: "Боже, хвала Тобі за скейтборд, шоломи і ролики, за доріжки". "Треба мати віру в те, що ти зможеш підкинути дошку, з'їхати по сходах і приземлитися на свій скейт. Це ж потрібно вірити в те, що вийде! Спробуйте на спір зробити це без віри — подивитися, що вийде. Якщо ви боїтеся, то впадете обличчям донизу. Те ж саме і з Богом — треба мати віру", — відмітив співробітник табору Юліус Фолічіарі.

Служіння "Біблія без кордонів" вислало мільйон нових завітів

Служіння "Біблія без кордонів" досягло мільйонного рубежу, надіславши мільйонний Новий Завіт переслідуваному християнинові. За останні декілька років "Біблія без кордонів" надіслало копії Нового Завіту в декілька закритих країн, таких як: Колумбія, Північна Корея і Єгипет. Мільйонний екземпляр був надісланий 5 серпня переслідуваному віруючому до Китаю. Служіння "Біблія без кордонів" було засновано в 2006 році, щоб посылати християнам Нові Завіти в ті країни, де християни не можуть піти в книжковий магазин і купити собі Біблію.

Надхненням для служіння є 2-ге послання до Тимофія 2:9, в якому Павло пише, що "Слова Божого не ув'язнити". Християни пропонують імена і адреси переслідуваних віруючих, яким потрібне Письмо, і потім "Біблія без кордонів" посилає на відповідній мові його прямо віруючому.

Іранські християнки відмовилися зректися віри

Дві християнки відмовилися виконати наказ тегеранського революційного суду і відректися від Христа. 27-літній Маріам Ростампур і 30-річний Марзіє Амірізаде повідомили, що вони будуть повернені у в'язницю Евін, де знаходилися без пред'явлення звинувачення з 5 березня, повідомляє Christian Solidarity Worldwide (CSW). Жінки були арештовані іранськими секретними службами 5 березня після обшуку в їх квартирі і конфіскації їх Біблій. Жінки не скоїли жодного злочину за іранськими або міжнародними законами.

За повідомленням Elam Ministries, не було оголошено вердикту в кінці слухання справи, яке пройшло минулого тижня, хоча різні джерела інформують, що жінкам погрозували звинуватити їх у відступництві. Люди в Ірані, які перейшли в іншу релігію, часто стикаються з арештами, затриманням на невизначений термін і безліччю інших серйозних порушень людських прав. Член іранської церкви в Лондоні розповів Christian Solidarity Worldwide (CSW): "Двоє дорослих людей вирішили слідувати за Ісусом Христом, і до них відносяться дуже жорстоко. Це

не можливо оправдати". Директор-правозахисник CSW Тіна Ламберт сказала: "CSW рішуче закликає міжнародну громадськість домогтися негайного звільнення Маріам і Марзіє. Ці невинні жінки несправедливо утримуються в одиночному ув'язненні і піддаються грубим допитам, не дивлячись на проблеми із здоров'ям. Вони затримані лише на підставі свого основного права свободи думки, совісті і віросповідання. Наші побоювання за них зростають на тлі сьогоднішньої ситуації в Ірані, де відбуваються незаконні затримання і частішають порушення прав людини".

За розповсюдження Біблії — до страти

Влада КНДР засудила до публічної страти християнську жінку, що займалася розповсюдженням Біблії, повідомило агентство Associated Press з посиланням на південно-кореїські джерела.

У комуністичній, і як наслідок атеїстичній Північній Кореї, Біблія знаходиться під найсуворішою заборонаю.

33-річну християнку Лі Хен Ок також звинуватили у шпигунстві на користь США і Південної Кореї, і в організації підпільної групи, що діяла проти існуючого ладу.

За даними, отриманими від членів руху опору КНДР, вирок був приведений

у виконання 16 червня. Чоловік Лі і троє її дітей були відправлені у в'язницю для політичних ув'язнених, а звідти в табори.

У Північній Кореї, де проживає 24 мільйона чоловік, офіційно визнається свобода віросповідання. У країні діють чотири державні церкви: одна католицька, одна протестантська і дві російські православні. Але відвідувати їх можуть тільки іноземці, корейцям вхід туди суворо заборонено.

На практиці в КНДР діє лише одна релігія — культ особистості покійного північнокореїського лідера Кім Ір Сена та його сина — нинішнього правителя Кім Чен Іра.

Люди з трояндами

Джон Бленчард встав з лавки, поправив свою армійську форму і став пильно вдивлятися в юрбу людей, яка проходила через центральну вокзальну площу. Він чекав дівчину, серце якої він знав, але обличчя ніколи не бачив. Він чекав на неї із трояндою.

Усе почалося 13 місяців тому в одній із бібліотек Флориди. Його дуже цікавила одна книга, але не стільки тим, що в ній було написано, як позначками на полях. Невизначний почерк видавав заглиблену душу і проникливий розум. Доклавши всіх зусиль, він знайшов адресу колишньої власниці книги. Міс Голіс Мейнел жила у Нью-Йорку. Він написав їй про себе і запропонував листуватися.

Наступного дня його відкликали на фронт. Почалася Друга світова війна. Протягом наступного року вони багато дізналися один про одного з листів. Кожний лист був насіннячком, яке падає у серце, мов на плідючий ґрунт. Їхні стосунки давали надію їм обом. Джон попросив її фотографію, але вона відмовила. Вона вважала, що коли його наміри серйозні, то те, як вона виглядає, не має великого значення. Коли настав день його їхати до Європи, вони призначили свою першу зустріч — о сьомій годині на центральному вокзалі Нью-Йорка. “Ти впізнаєш мене, — писала вона. — На моєму жакеті буде приколена червона троянда”.

Рівно о сьомій Джон був на вокзалі і чекав дівчину, внутрішність якої він любив, але обличчя ніколи не бачив. От що він сам пише про те, що відбулося далі. “До мене назустріч йшла молода дівчина — я ніколи

не бачив нікого гарнішого за неї: струнка, витончена фігура, довге світле волосся спускалося кучерями на її плечі, великі блакитні очі... У своєму блідо-зеленому жакеті вона нагадувала весну, яка щойно повернулася. Я був такий вражений, побачивши її, що направився до неї, зовсім забувши подивитися, чи є в неї троянда. Коли між нами залишилося кілька кроків, дивна усмішка з'явилася на її лиці. “Ви заважаєте мені пройти”, — почув я.

І отут прямо за її спиною я побачив міс Голіс Мейнел. На жакеті її палала яскраво-червона троянда. Тим часом та дівчина в зеленому віддалялася все далі і далі. Я дивився на жінку, що стояла переді мною. Їй було вже далеко за сорок. Вона була не просто повна, а дуже повна. Старий, вицвілий капелюх ховав тонке сіре волосся. Гірко розчарування наповнило моє серце. Здавалося, я розривався надвое, таким сильним було моє бажання повернутися і піти за тією дівчиною в зеленому жакеті, і в той же час настільки глибокою була моя прихильність і подяка цій жінці, чиї листи давали мені силу і підтримку в найважчий час мого життя. Вона стояла там. Її бліде повне обличчя виглядало добрим і щирим, її сірі очі світилися теплим вогником. Я не вагався. В руках я стискав маленьку синю книгу, за якою вона повинна була впізнати мене.

Я лейтенант Джон Бленчард, а ви, напевно, міс Мейнел? Я дуже радий, що ми змогли нарешті зустрітися. Чи можу я запросити вас на вечерю?”

На обличчі жінки з'явилася усмішка. “Я не знаю, про що ви говорите, — відповіла

вона. — Але та молода дівчина в зеленому жакеті, котра щойно тут пройшла, попросила мене приколоти цю троянду. Вона сказала, що коли ви підійдете і запросите мене на вечерю, то я повинна сказати вам, що вона чекає вас у сусідньому ресторанчику. Вона сказала, що це було свого роду перевіркою”.

Джон і Голіс одружилися, але на цьому історія не закінчується. Тому що якоюсь мірою це історія кожного з нас. Усі ми у своєму житті зустрічали таких людей, людей із трояндами. Непривабливих і забутих, неприйнятих і знедолених. Тих, до кого зовсім не хочеться підходити, кого хочеться обійти скоріше. Їм немає місця в наших серцях, вони десь далеко у закутках нашої душі. Голіс влаштувала Джонові перевірку. Тест на вимір глибини його характеру. Якби він відвернувся від непривабливого, він втратив би любов всього свого життя. Але це саме те, що часто робимо ми, — відкидаємо і відвертаємося, тим самим відмовляємося від благословень Божих, схованих у людських серцях. Зупиніться. Задумайтесь про тих людей, до яких вам немає діла. Вийдіть зі своєї теплої і затишної квартири, поїдьте в центр міста і дайте канячку жебракові. Йдіть у притулок для людей похилого віку, сядьте поруч зі старою жінкою і допоможіть їй донести ложку до рота під час їди. Сходіть до лікарні і попросіть медсестру провести вас до того, кого вже давно не відвідували. Вдивіться в непривабливе і забудьте. Нехай це буде вашою перевіркою. Пам'ятайте, що ті, ким знехтував світ, носять троянди.

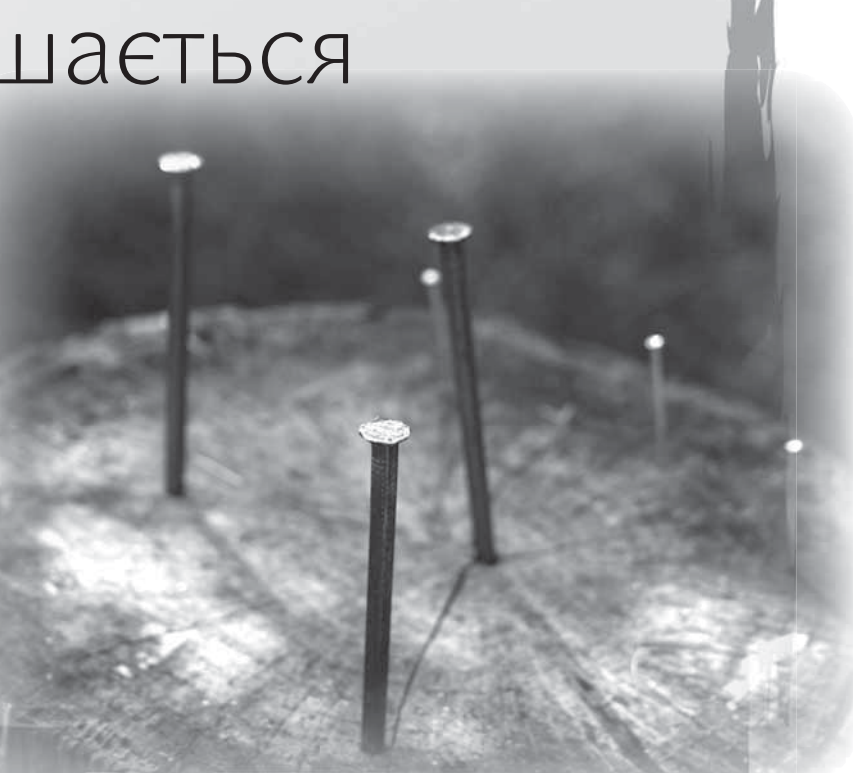
А рана залишається

Жив-був хлопчик з жакливим характером. Його батько дав йому мішечок із цвяхами і сказав забивати по цвяху в садову огорожу щоразу, коли той буде втрачати терпіння і з кимсь сваритися.

У перший день хлопчик забив 37 цвяхів. Протягом наступних тижнів він намагався стримуватися, і кількість забитих цвяхів зменшувалася з кожним днем. Виявилось, що стримуватися легше, ніж забивати цвяхи. Нарешті настав день, коли хлопчик не забив в огорожу жодного цвяха. Тоді він пішов до свого батька і повідомив його про це.

Тепер батько сказав йому витягати по одному цвяху з огорожі за кожний день, коли він не втратить терпіння. Дні йшли за днями, і нарешті хлопчик зміг сказати батьку, що витяг з огорожі всі цвяхи. Батько привів сина до огорожі і сказав: “Сину, ти добре поводишся, але подивися на ці діри в огорожі. Вона більше ніколи не буде такою, як раніше. Коли ти з кимсь сваришся і говориш речі, що можуть ранили, то завдаєш співрозмовнику рану схожу до цих. Ти можеш встромити в людину ніж, а потім його витягти, але рана все одно залишиться...”

Не має значення, скільки разів ти будеш просити прощення, — рана залишається. А сердечна рана завдає стільки ж болю, як і тілесна.

Чи знали ви про це?

Напевно ні, від тепер будете знати...

Смерть — це певна річ, але Біблія говорить про передчасну смерть! Тільки задумайтесь над цим...

Дуже цікаво, читайте до кінця...

В Біблії написано: *"Не обманюйтеся, Бог осміяний бути не може. Бо що тільки людина посіє, те саме й пожне"* (Гал. 6:7).

Ось декілька людей, які насміялися над Богом:

Джон Леннон (співак): Декілька років тому в своєму інтерв'ю для одного американського журналу він сказав: "Християнству прийде кінець. Воно зникне. Мені навіть не треба сперечатися про це. Я в цьому впевнений. Ісус — це добре, але Його тези були занадто простими, сьогодні ми набагато розумніші й популярніші, ніж Він".

Після того, як Леннон сказав, що група "Бітлз" буде більш популярна, ніж Ісус, в нього стріляли шість разів — і він загинув.

Танкредо Невес (президент Бразилії). Під час президентської кампанії він сказав, якщо отримає 500000 голосів від своєї партії, то навіть сам Бог не усуне його від президентства. Дійсно, він отримав на підтримку ці голоси, але загинув за день до інаугурації і помер.

Казуза (бразильський композитор, співак і поет). Під час однієї прем'єри в Ріо-де-Жанейро, коли курих свою цигарку, він випустив декілька кілець диму в повітря і сказав: "Бог, оце мій подарунок для Тебе". Він помер у віці 32-х років від СНІДу в жахливих муках.

Людина, яка побудувала "Титаніка". Після створення "Титаніка" репортер запитав його, наскільки безпечним буде це судно. З іронією він відповів: "Навіть сам Бог не зможе втопити його". Результат: всім добре відомо, що сталося з "Титаніком".

Мерилін Монро (актриса). Її відвідав Біллі Грем під час презентації одного шоу. Він сказав їй, що Дух Божий спрямував його до неї, щоб засвідчити їй. Після того, як вона вислухала все, що він їй сказав, вона відповіла: "Мені не потрібен ваш Ісус". Через тиждень її знайшли мертвою в її спальні.

Бон Скотт (співак): Екс-вокаліст "АС-ДС" ("змінний і постійний струм"). В одній із своїх пісень у 1979р. він співав: "Не зупиняйте мене, я пройду весь шлях до кінця, аж до самого пекла". 19 лютого 1980 року Бон Скотт був знайдений мертвим, він захлинувся власною блювотою.

У м.Кампінас, Бразилія, група друзів, вже напідпитку, заїхала підібрати свою подругу... Мама, яка супроводжувала її до машини, була дуже стурбована тим, що її друзі були п'яні, і сказала дочці, тримаючи її за руку, яка вже сідала в машину: "Доню, нехай Бог їде з тобою і захистить тебе". Вона відповіла: "Якщо тільки Бог захоче подорожувати в багажнику, то нехай їде, тому що в салоні місця для Нього немає, всі місця зайняті".

Через декілька годин надійшли жахливі новини про аварію з фатальними наслідками, в якій всі загинули, а машину не можна було розпізнати, якої вона була марки, але, як не дивно, багажник був неушкодженим. Поліція сказала, що і багажник мав бути повністю розбитим. На їхній подив всередині багажного відділення вони знайшли лоток яєць, жодне не було пошкодженим.

Крістіна Гевіт (журналістка з Ямайки) сказала, що Біблія — це зовсім не Слово Боже, а найгірша книга із всіх написаних книг. У червні 2006 року її знайшли обгорілою до невпізнання у власному автомобілі.

Є набагато більше відомих людей, які забули, що немає іншого імені під небом, окрім імені Ісуса, якому дана вся влада, честь і слава. Багато з них вже померло, але тільки Ісус один помер, воскрес і перебуває навіки.

■ Переклад з англійської Володимира Квача

Я вибираю любов...

Я вибираю любов. Тихо. Тихий ранок. Гаряча кава на столі. Небо ще чорне. Світ все ще спить. Наближається світанок. Через якусь мить настане день. Він увірветься з гуркотом, слідом за сонцем, що встає. Спокій світанку зміниться галасом дня. Замість тиші самоти підніметься гул людства. Спокій ранку порушиться рішеннями, які потрібно прийняти, і термінами, в які потрібно вдуматися.

Протягом наступних 12 годин мене оточать всілякі турботи дня.

Тому саме зараз мені необхідно зробити свій вибір. Завдяки Голгофі я маю можливість вибрати. І я вибираю.

Я вибираю любов... Ніяка обставина не виправдає ненависті; ніяка несправедливість не дає права впустити гіркоту. Сьогодні я буду любити Бога і те, що любить Він.

Я вибираю радість... Я дозволю своєму Богові бути Богом обставин. Я встою перед спокусою бути цинічним... Це знаряддя ледачого мислителя. Я відмовляюся сприймати людей інакше, як людську істоту, створену Богом. Я відмовляюся сприймати будь-які проблеми інакше, як тільки можливості побачити Бога.

Я вибираю мир... Я буду жити прощеним. Я буду прощати, щоб жити.

Я вибираю терпіння... Я буду дивитися крізь пальці на незручності цього світу. Замість того, щоб проклинати того, хто займе моє місце, я запрошую його зробити це. Замість того, щоб скаржитися на занадто довге чекання, я буду дякувати Богові за хвилинку для молитви. Замість того, щоб стискати кулаки через нові обов'язки, я зустріну їх з радістю і мужністю.

Я вибираю доброту... Я буду добрим до бідних, тому що вони самотні; добрим до багатих, тому що вони бояться. І добрим до недобрих, тому що саме так Бог вчинив зі мною.

Я вибираю чесноту... Я краще обійдуся без грошей, аніж візьму їх нечесно. Я залишуся непоміченим, аніж буду хвалитися.

Я вибираю вірність... Сьогодні я дотримую свою обіцянку. Мої боржники не пошкодують про те, що довірилися мені. Мої колеги не будуть сумніватися у моєму слові. Моя дружина не буде сумніватися в моїй любові. А мої діти ніколи не будуть боятися, що їхній батько не прийде додому.

Я вибираю лагідність... Нічого не вирішиш силою. Я хочу бути лагідним. Якщо я і підвищу голос, то тільки в хвалі. Якщо стискаю руку, то тільки в молитві. Якщо висуваю вимогу — то тільки до себе.

Я вибираю самовладання... Я духовна істота. Після смерті цього тіла мій дух підніметься. Я не дозволяю тлінному керувати вічним. Я вибираю самовладання. Я буду сп'янілий лише від радості. Я буду жагучим лише у вірі. Лише Бог матиме на мене вплив. Лише Ісус буде вчити мене. Я вибираю самовладання.

Любов, радість, мир, терпіння, доброта, вірність, лагідність і самовладання. Цьому я присвячую свій день. Якщо я процвітаю у цьому, я буду дякувати. І потім, наприкінці цього дня, я опущу голову на подушку і відпочину.

■ Макс Лукадо

Коли в помираючій матері Терези запитали, чи були в неї вихідні або свята, вона відповіла:

— Так! Кожен день для мене був святом!

Коли ми згадуємо про неї, перед нами постає образ худорлявої маленької бабусі, що спритно миє підлогу і чистить кімнати, де в металевих ліжечках корчаться дитячі напівтрупи, від одного тільки вигляду яких у жилах застигає кров.

В одного журналіста, який щоденно спостерігав за опікою матері Терези і сестер її ордену Милосердя над прокаженими, хворими та вмираючими, вирвалось: “Я б ніколи не зробив цього навіть за мільйон доларів!”. “За мільйон і я б не зробила, — відповіла матір Тереза, — тільки безкоштовно! Через любов до Христа!”.

Матір Тереза (Агнеса Гонджа Бояджиу) народилася 26 серпня 1910 року в місті Скоп'є в родині албанського продавця городини. Ще під час навчання у школі вона зрозуміла, що має присвятити своє життя Господу. І в 18 років Агнеса покинула рідну оселю і стала черницею місіонерського ордену “Лорецькі сестри”. Своє послушництво вона розпочала в Індії — країні, яка відома у світі своєю страшною вбогістю.

Її життя було насиченим та різнобарвним — вона співала у церковному хорі і серйозно просунулась в офіційній роботі, ставши директором однієї з шкіл, де користувалась великою повагою і вчительського, і учнівського колективів.

Але... 16 серпня 1984 року, отримавши дозвіл Риму стати вільною черницею, матір Тереза переодяглась у дешеве сарі та покинула сестринську оселю. З п'ятьма рупіями в кишені вона зникла у нетрях Калькути. Вона зробила це за покликом Христа — послідувала за Ним без зайвих вагань, щоб послужити Своему Господу через найбідніших.

У покинутому домі серед купи сміття вона заснувала школу для немовлят, яких знайшла у смітєвих баках, для маленьких інвалідів та сиріт, до яких усім було байдуже. Саме це і поклало початок системі дитячих притулків ордену Милосердя. Однак її діяльність не обмежилась роботою з вуличними дітьми та організацією шкіл. Ця маленька жінка із великим серцем взяла на себе місію допомагати вмираючим. Першою людиною, яку Матір Тереза підбрала на залитий помями мостовий, була ледь жива жінка, чие тіло обгризли щурі та мурашки. Усі лікарні міста відмовились приймати її, однак матір Тереза не відступила і заявила, що не покине бідолашну, допоки та не помре. На вулицях Калькути помирали сотні жебраків, і звістка про блаженну черницю, що кудись збирає помираючих та бездомних, досягла міської влади.

Муніципалітет надав їй пустий храм, присвячений індійській богині Калі, і у великому приміщенні, де колись утримувалась жертовна худобина, розмістили помираючих бідняків. Так з'явився “Дім для помираючих”, де приреченого на смерть бідняка оточували любов'ю і турботою, щоб він міг дожити свої дні спокійно. Неосажна любов матері Терези торкнулась сердець багатьох благодійників світу, що з'їжджались з усіх куточків, адже вони були запевнені в тому, що їх гроші підуть саме на потреби жебраків та страждених.

Її казали: “Ви лікуєте не причину, а наслідок. Ви латаєте дірки. Ваша праця тоне в океані проблем, які можуть бути вирішеними тільки за умови спільного докладання зусиль на державному рівні”. Вона не приймала критики і вважала, що діє в повній відповідності до букви і духа Святого Письма, в якому Христос казав: “Я голодував був — і ви нагодували Мене, прагнув — і ви напоїли Мене, мандрівником Я був — і Мене прийняли ви. Був нагий — і Мене зодягли ви, слабував — і мене ви відвідали, у в'язниці Я був — і ви прийшли до мене” (Мт. 25:35-36). Саме тому, одужавши

Свято завдовжки з життя

після чергового інфаркту, у своєму щоденнику, перебуваючи при здоровому розумі і твердій пам'яті, вона впевнено писала: “Хто для мене Ісус? Ісус це — Слово, яке варто вимовити. Світло, мир, любов... Ісус — голодний, якого треба нагодувати, спрагнений... Бездомний. Хворий. Самотній! Відкинутий! Прокажений! Жебрак! Сліпий! Покалічений! Ув'язнений! Ісус — це людина з черствим серцем, якій потрібно допомогти його пом'якшити...”

Притулки, лікарні, лепрозорії були потім, але на початку свого шляху вона страждала від самотності і деякий час їй доводилось засинати голодною. Але вже через три роки, у 1949-му, як і годиться великим починам, до неї приєдналися 12 послідовниць, в основному — колишні учениці, а у 1950 році Рим визнав її орден Милосердя.

Життя цих добровольців важке й одноманітне. Їх власність — сарі, сандалії і тоненький матрац. Їхнє життя — це диво терпіння та витримки, це нескінченний урок любові, що починається вранці з молитви Франциска Асизького:

Господи, дай мені сили

Втішати, а не бути тим, кого втішають.

Розуміти, а не бути тим, кого розуміють.

Любити, а не бути тим, кого люблять.

Адже віддаючи, ми отримуємо.

І прощаючи, знаходимо прощення.

Те, що розпочиналось як орден з 12 сестер, сьогодні нараховує 300 тисяч співробітників, що трудяться у 80 країнах світу, керуючи там дитячими притулками, клініками для хворих на СНІД, лепрозоріями...

У 1997 році матері Терезі була присуджена Нобелівська премія. Приймаючи цю нагороду в ім'я “небажаних, нелюбів та відкинутих”, вона була одягнена у те ж сарі, яке було на ній у день заснування ордену. А кошти, що мали бути витраченими на бенкет, вона попросила передати “своїм людям”.

Полем її діяльності були гарячі точки планети: Північна Ірландія, Південна Африка, Ліван тощо. У 1982 році, під час облоги Бейрута, мати Тереза переконала армію ізраїльтян та палестинських партизан зупинити перестрілку, щоб дати їй час вивести 37 дітей з фронтового госпіталю.

Вона називала себе олівцем у руках Бога, а її думки та вислови можна знайти не тільки у численних виданнях, але й у папці меню індійського ресторанчика, а також на стіні заснованого нею притулку для тих, хто помирає від СНІДу:

Життя — це можливість. Скористайся нею.

Життя — це краса. Захоплено сприйми її.

Життя — це мрія. Здійсни її.

Життя — це виклик. Прийми його.

Життя — це обов'язок твій насущний. Виконай його.

Життя — це гра. Стань гравцем.

Життя — це багатство. Не розтринькай його.

Життя — це надбання. Бережи його.

Життя — це любов. Насолодись нею сповна!

Життя — це таємниця. Пізнай її.

Життя — це долина страждань. Пересиль її.

Життя — це пісня. Проспівай її до кінця.

Життя — це боротьба. Стань борцем.

Життя — це безодня невідомого. Ступи в неї без страху.

Життя — це удача. Шукай цю мить.

Життя таке прекрасне — не занепасти!

Це твоє життя. Борись за нього.

Біблія

Про цю чудову книгу Біблію хочу розповісти вам, дорогі читачі журналу “Вісник Правди”, а точніше про два випадки зустрічі з цією книгою мого дідуся.

Мій дідусь по матері Добош Деметр народився в 1876 році в селі Клячаново Мукачівського округу, Підкарпатської Русі (нині Закарпатська обл.)

Одного разу з дідусем стався такий випадок. На краю сусіднього села Лавки, в старому густому лісі, де росли могутні дуби та буки, знаходилась каменоломня. Там з гранітної скелі добували каміння. Потім його кололи на малі квадрати, якими вимощували дорогу. То була важка небезпечна праця. Робили все вручну. Висячи на мотузках, робітники молотами та зубилами відбивали зі скелі каміння, яке з гуркотом падало додолу, відбиваючись відлунням в густому лісі. З тих пір пройшло більше ніж 100 років, та ще в 1956-57 роках, ми, будучи підлітками, ходили з міста туди по гриби, то теж дивились, як працювали каменярі. А вже пізніше роботу виконували з допомогою техніки.

І от певного разу мій дідусь поніс батькові обід. Моросив дощ, та й дорога була неблизька, — 7 кілометрів. Прийшовши на місце, він сів біля вогнища, яке каменярі постійно підтримували. В долині на галявині, біля лісового джерельця, з якого витікав потічок, вони зробили навіс, і там постійно горіло багаття. Там, змучені важкою працею, вони відпочивали, сушили одяг та готували їжу.

Ще не був час обіду, тому робітники ще працювали. Зігрівшись біля вогнища, дідусь задрімав. Йому на той час було 14 років. Він розповідав, що він не спав, бо чув удари молотів та гуркіт каміння. Але чи був це сон, чи видіння, він пояснити не міг.

Ось що відбувалось далі. Повз нього пройшов старий сивий чоловік, з довгим волоссям та великою сивою бородою в незвичній білій одежі. Під рукою він тримав велику книгу, загорнуту до половини у вишиваний рушник. На відкритій половині книги дідусь прочитав надпис золотими буквами “Біблія”. Чоловік трохи затримався біля дідуся, мовчки уважно подивився на нього, хотів вже йти, та дідусь простягнув руку, щоб взяти книгу. Тоді той чоловік промовив: “Не тепер, а потім. Прийде той час, коли ти будеш мати цю книгу, і слідувати по ній.” Сказавши ці слова, чоловік зник.

Дідусь, будучи підлітком, Біблії в руках ніколи не тримав, тільки знав, що в церкві є така книга, якої не може торкатись ніхто, тільки піп (батюшка). Та і не міг зрозуміти, чи це був сон, чи видіння. Роздумуючи над цим, він дочекався робітників та батька. Коли всі сіли обідати, дідусь запитав у батька: “Тату, а куди пішов той чоловік з Біблією?” Батько відповів, що тут не було ніякого чоловіка. Робітники теж нікого не бачили.

З часом ця історія трохи призабулась. Та будучи юнаком 19 років, дідусь виїхав до Америки на заробітки. Через

деякий час навчився розмовляти по-англійськи та по-іспанськи. Одного разу, ходячи по місту, він на вітрині магазину побачив Біблію, — ту саму книгу, яку бачив підлітком у лісі, біля вогнища. Йому відразу пригадався той чоловік та слова, які він говорив. Дідусь зайшов до магазину та запитав у господаря, скільки коштує ця книга. Той відповів, що 22 долари. На той час у дідуся не було при собі таких грошей, а в місто вони ходили тільки один раз на тиждень. Тоді він запитав у господаря, чи є ще багато таких книг. Господар відповів, що вже немає, залишилась тільки ця одна. Тоді дідусь попросив, щоб він зберіг йому цю книгу до наступної неділі. Він прийде з грошима та купить її.

Господар магазину так і зробив, і через тиждень дідусь тримав у руках перший раз в житті Біблію. Почав її читати, але вона спочатку здалась йому скучною та незрозумілою. Тому він покинув її читати.

Пройшов деякий час. У вихідні дні, ходячи по вулицям міста, дідусь почув чудовий спів. Підійшовши ближче до будинку, звідки доносився спів, він побачив відчинені двері, а всередині людей, що співали на англійській мові. Він зайшов до зали, присів на задню лавку і почав слухати проповідь. З тих пір дідусь почав ходити на зібрання та читати Біблію, яка ставала йому все зрозуміліша.

В Америці мій дідусь зустрів дівчину з свого села. Вони одружились. Вернувшись до рідного дому, дідусь більше не ходив до православної церкви. В місті Мукачеві на той час трудився місіонер німецького походження брат Штумпер. Дідусь знайшов зібрання, покаявся, прийняв хрещення. А пізніше в селі Клячаново через його проповідь покаялись його двоюрідні брати та рідна сестра з чоловіком. Так народилася церква в селі Клячаново, якій в цьому році виповнюється 100 років (А церкві в м. Мукачеві

5 травня — 110 років), в якій дідусь довгі роки був пресвітером.

Коли розпочалась Перша світова війна, дідуся забрали на фронт. Та будучи віруючим, він сказав, що не буде воювати. Тому його поставили на кухню поваром. Одного разу він проходив по лісочку, де була їхня кухня. Біля поваленого дерева дідусь побачив невелику книгу. Це була Біблія на чеській мові. А так як тоді Закарпаття відносилось до Чехословацької республіки, то дідусь досконало вмів читати та розмовляти по-чеськи. Через деякий час військо пішло в наступ, а слідом за військом йшла кухня. В такому переполюсі дідусь загубив ту Біблію. Він дуже жалкував за нею. Військо з боями просувалось вперед, та через деякий час почали відступати під натиском противника. Відступали тією ж самою дорогою, якою наступали. Опинились недалеко того місця, де стояли до наступу. Маючи трохи вільного часу, дідусь пішов до того місця, де колись була кухня. І яке здивування та радість наповнили дідуся, коли серед різних залишків він знайшов Біблію.

Дідусь розказував, що з радості впав на землю, і що було сили молився, плакав, дякував Богові за цю чудову книгу, трохи мокру від роси. З тих пір він не розлучався з цією Біблією, яка була невеликого розміру, і завжди носив її в кишені.

Коли дідусь помер, бабуся подарувала цю Біблію моєму батькові, як чоловікові старшої дочки. А так як мої батьки жили з нами, то Біблія залишилась мені в спадок. Рік видання Біблії 1904. Отже, їй виповнилось 105 років. Ось такий скарб залишив дідусь своїм нащадкам.

Несповідимі шляхи Господні!

■ Лідія Бідзіля, м. Кент

Біблія

Вона єдина книга є на світі,
Якій подібної нема.

Вона, як промінь в темнім місці,
Нам звіщає про Христа.

З її сторінок ти пізнаєш, —
Христос дає життя тобі.

Її слова — слова спасіння,
Пам'ятать повинен ти.

Лиш Біблія тобі розкаже,
Як за Христом треба іти.

Бо лиш вона дорогу вкаже
До спасіння у Христі.

Лише у цій єдиній книзі
Для себе зможеш ти знайти,

На всі життєві запитання
Добру відповідь собі.

І тільки Біблія навчає,
Як боротьбу з гріхом вести.

Вона, як миро те на душу,
Коли огорне серце біль.

Чи радість в серці, мов світанок,
Чи настають часи сумні,

В обід чи ввечір, кожен ранок,
Вивчай слова її святі.

Бо Біблію хто не читає,
Той духовно помирає.

У того серце кам'яніє,
Людина та в душі черствіє.

Свята книга — голос Бога,
Ти її не залишай,

Вона дана нам для спасіння,
Завжди ти Біблію читай.

Лідія Бідзіля

ЗАХІДНЕ УКРАЇНСЬКЕ ЄВАНГЕЛЬСЬКО-БАПТИСТСЬКЕ ОБ'ЄДНАННЯ В США

Церква Євангельських Християн-БAPTISTІВ міста Еверет

Адреса: 11401 Airport RD,
Everett, WA, 98204
Пастор: Олександр Ковальчук
(425) 319-7228, (425) 423-0467

Перша Українська БAPTISTСЬКА церква міста Сіетл

Адреса: 37603, 28-th Ave S.,
Federal Way, WA, 98003
Пастор: Ігор Завірюха
(253) 347-6600

Українська церква Євангельсь- ких Християн-БAPTISTІВ міста Ванкувер

Адреса: 3611 NE 132 Ave.
Vancouver WA 98682
Пастор: Павло Ковалик
(503) 407-0413

Українська церква Євангельських Християн-БAPTISTІВ міста Сакраменто

Адреса: 5540, Date Ave.,
Sacramento, CA, 95842
Пастор: Володимир Вільниція
(916) 348-1639

Євангельсько-БAPTISTСЬКА Українська Церква "Джерело Життя"

Адреса: 5948 Pecan Ave.
Orangevale
CA 95662
Пастор: Олександр Василенко
(916) 223-5632

Перша Українська Євангельсько-БAPTISTСЬКА церква міста Сан-Матео

Адреса: 1501, S El Camino REAL,
San Mateo, CA, 94402
Відповідальний: Володимир
Ковальчук
(510) 247-9604

Перша Українська БAPTISTСЬКА церква міста Санта-Барбара

Адреса: 3721, Modoc rd., Santa
Barbara, CA, 93105
Пастор: Михайло Сміюн
(805) 685-2921

Перша Українська Євангельсько-БAPTISTСЬКА церква

міста Лос-Анджелес

Адреса: 2030, Glendale Blvd., Los
Angeles, CA, 90039
Пастор: Ілля Чепелюк
(949) 653-9196

Українська Євангельсько- БAPTISTСЬКА церква міста Гемет

Адреса: 26089, Girard St., Hemet,
CA, 92544
Пастор: Володимир Білоус
(858) 613-0162

Перша Українська БAPTISTСЬКА церква міста Сакраменто

Адреса: 1038 Meldy Ln.
Roseville, CA 95678
Пастор: Юрій Голас
(916) 334-1466

Церква Євангельських Християн-БAPTISTІВ м.Кент

Адреса: 27031 III Ct. SE
Kent, WA 98030
Пастор: Леонід Літушко
(253) 941-4292

Вісник Правди в інтернеті
<http://www.visnykpravdy.com>